

Arrest

nr. 235 553 van 27 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. SCHELLEMANS *loco* advocaat K. VERSTREPEN, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op een niet nader te bepalen tijdstip toe op het Belgische grondgebied en diende op 24 oktober 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 20 september 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Verzoeker keerde eind 2012 terug naar Irak met behulp van de Internationale Organisatie voor de Migratie (hierna: de IOM).

1.4. Verzoeker kwam in januari 2016 wederom toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 maart 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal trof op 22 november 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te bezitten en van Arabische origine te zijn. Uw vader is sjiïet en uw moeder was een soennitische moslima. U volgde met uw familie uw vaders geloofsleer. U werd geboren in Baquba. Na enkele jaren verhuisde uw familie naar Bagdad, waar jullie verbleven in Hay Al Amin, Bagdad. In 2004 overleed uw moeder aan een hartaanval en dit nadat de Amerikaanse troepen jullie woning binnenvielen in het kader van een algemene zoekactie. Gezien uw familieband met M.(...) a.(...) D.(...), uw soennitische oom langs moederszijde, die ervan verdacht wordt het brein te zijn geweest achter verschillende aanslagen, moorden en wapensmokkel, waaronder de aanslag tegen het Iraakse parlement, aanslagen met bomauto's, de dood van 115 personen in het dorp Al-Tahweela, etc., kende u verschillende problemen. In 2009 zouden verschillende familieleden van Al-Dayni's familieleden gearresteerd zijn. In dezelfde periode zou uw huis in Al Amin zijn gebombardeerd en onder vuur zijn genomen. Er zou eveneens een dreigbrief zijn achtergelaten. Uw familie besloot hierop naar Diyala te verhuizen. Daar Al Qaeda prominent aanwezig zou zijn geweest in Diyala, besloot uw familie vervolgens opnieuw te verhuizen, ditmaal naar Al Greaat, in de omgeving van het werk van uw vader. Jullie huis in Al Amin zou tijdens deze periode zijn geplunderd. Uw vader zou immers onderdirecteur zijn geweest bij het 'directoraat voor agrarische voorlichting'. U zou, als zijn persoonlijke chauffeur en onder zijn bescherming, steeds aanwezig zijn geweest op zijn bureau waar er verschillende vergaderingen plaatsvonden. U zou tevens zijn belast met het nemen van foto's en het filmen van deze vergaderingen omwille van uw technische kennis aangaande deze zaken. Tijdens een van deze vergaderingen zou u, toen u hoorde dat een project voor een bepaald bedrag zou worden uitbesteed, luidop geroepen hebben dat het project ook goedkoper kon worden uitbesteed. U wist dit omdat u uw neef over het project had ingelicht waarop deze u een raming van de geschatte kosten had gemaakt. Door uw opmerking tijdens de vergadering zou er een ruzie ontstaan zijn tussen u en de lijfwachten van de algemeen directeur, waarna u werd bedreigd. U zou vervolgens ook een dreigbrief in uw wagen gevonden hebben. Er zou uiteindelijk een integriteitscommissie zijn aangeduid die tot de conclusie kwam dat de procedures voor openbare aanbestedingen niet door de algemeen directeur werden nageleefd. Hierop werd u vervolgens bedreigd door de achterban van de algemeen directeur en dit omwille van uw familielink met M.(...) a.(...) D.(...). De achterban van de algemeen directeur zou de 'A.(...) F.(...)'stam hebben benaderd en hen hebben verteld dat uw oom achter de moord op hun zoon zat. De 'A.(...) F.(...)' stam zou hierop een wraakactie hebben aangekondigd tegen uw stam. Uw stamhoofd wilde hier niet van weten maar besloot wel u uit de stam te zetten en deelde dit ook mee aan de 'A.(...) F.(...)' stam. U werd aldus vogelvrij verklaard. Hierop besloot u het land te verlaten. U verliet Irak op 12 oktober 2011 en reisde via Turkije en voor het overige onduidelijke reisroute, naar België. U diende hier op 24 oktober 2011 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 20 september 2012 besliste de Commissaris-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende geen beroep in tegen deze weigeringsbeslissing.

Op 12 september 2012 zou uw broer S.(...) in Irak zijn vermoord. Hij kwam om het leven door een berm bom die onder zijn wagen werd geplaatst. Hierop besloot u naar Irak terug te keren, dit ook op vraag van uw vader. U verliet België en reisde via de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) terug naar Irak. U vestigde zich eerst in Bagdad, waar u een zevental maanden bij vrienden verbleef. Vervolgens ging u zich met uw vader en overige familieleden vestigen in het dorp Khan Benisat, in de provincie Diyala (Centraal-Irak). Eind 2013 zou u zijn beginnen werken bij het nieuwsagentschap Al Baghdadiya. Als cameraman werd u voornamelijk uitgestuurd om te filmen wanneer er aanslagen plaatsvonden. U werkte voornamelijk in de regio van Khan Benisat. Een zestal maand nadat u uw werkzaamheden bij Baghdadiya aanvatte, werden u en uw collega Mustafa onderweg plots tegengehouden door een militie en uit jullie wagen gehaald. Toen ze het logo van Baghdadiya zagen braken ze uw filmmateriaal en werden jullie hard geslagen. Jullie kregen tevens te horen dat jullie de werkzaamheden voor Baghdadiya moesten stopzetten. U liep een beenbreuk op en moest een maand revalideren. U keerde niet meer terug naar uw job bij Baghdadiya maar begon vervolgens te werken voor Al Yaqeen News Agency als editor. Na

de opkomst van Daesh in de regio vond in juni 2014 het Speicher-incident plaats waarbij 1700 soldaten door Daesh werden vermoord. De geruchten deden echter de ronde dat er geen 1700 doden vielen die dag maar dat veel mensen de slachtpartij overleefden maar vermist zijn. De overheid zou hierbij betrokken zijn. Deze vermisten zouden gevangenzitten in de gevangenissen van de overheid. U werd aangesteld om als journalist onderzoek te verrichten naar deze gebeurtenissen. Van juli 2014 tot januari 2016 was u bezig met dit onderzoek, samen met uw collega's Q.(...) A.(...) en S.(...) a.(...) O.(...), uw overste. Daar Q.(...) A.(...) in Salahedin woonde en de regio goed kende, stond hij u bij tijdens uw onderzoek, i.c. u logeerde bij hem wanneer u in de regio onderzoek deed, hij bracht u in contact met mensen die u kon interviewen, Zo had u contacten met de inwoners uit verschillende dorpen gelegen in de buurt van de Speicherkazerne, sprak u met een naqib bij de inlichtingendiensten in Bagdad alsook met George, een Duitser werkzaam bij het Rode Kruis. Begin januari 2016 zou uw overste S.(...) bedreigd zijn door milities en moest ze haar username en paswoord van het nieuwsagentschap aan hen overdragen. De milities namen vervolgens het nieuwsagentschap over. Een paar dagen later werd S.(...) bedreigd. Ze kreeg te horen dat 'jullie met vuur spelen'. S.(...) liet u dit weten en vertrok vervolgens naar Jordanië. U vermoedt dat deze bedreiging verband houdt met het onderzoek dat jullie voerden naar de Speicher-moorden. U nam contact met Q.(...) maar hij zei u zich geen zorgen te maken. Ongeveer een week later werd Q.(...) ontvoerd. Hierdoor kon u uw onderzoek niet verder afmaken. U besloot uiteindelijk Irak opnieuw te verlaten. U vertrok op 10 januari 2016 vanuit Diyala en reisde via het noorden van Irak naar Turkije. U vervolgde uw weg via Griekenland en de Balkanroute en arriveerde 10 à 12 dagen later in België. Aangekomen in Brussel probeerde u uw verzoek om internationale bescherming zo lang mogelijk uit te stellen en probeerde u zo lang mogelijk in de pré-opvang te blijven bij het Rode Kruis. U verzocht uiteindelijk op 7 maart 2016 een tweede maal om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in Brussel.

Na uw vertrek zouden onbekenden, naar u vermoedt betrof het militieleden, nog naar u zijn komen vragen maar uw vader deelde hen mee dat u verstoten bent. U vernam ondertussen dat uw collega Q.(...) weer werd vrijgelaten. U bent in België actief op sociale media en plaatste reeds verschillende posts, voornamelijk politiek getinte poëzie waarbij u kritiek uit op de Iraakse regering, op uw pagina. Medio 2017 zou u een anoniem dreigbericht ontvangen hebben via facebook. Naar u vermoedt houdt dit verband met de posts die u op uw pagina zet. Momenteel bent u niet meer actief op facebook. In België speelde u voorts ook mee in een drietal toneelvoorstellingen en u schreef twee filmscenario's. U vreest tot op heden voor uw leven in geval van een terugkeer naar Irak, en dit zowel omwille van de problemen die u reeds kende in Irak vóór uw eerste vertrek uit Irak alsook omwille van de feiten die zich voordeden na uw terugkeer naar Irak.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs en het nationaliteitsbewijs van uw overleden moeder, een bewijs van recente woonst, uw badge van Al Yaqeen news en documenten aangaande twee opdrachten die u uitvoerde voor het nieuwsagentschap, een verklaring van de journalistenvakbond, een kopie van de eerste pagina van uw paspoort, een kopie van een verkoopakte van uw woning, een kopie van de overlijdensakte op naam van uw broer, een kopie van een badge van Al Baghdadiya, een kopie van een badge van uw collega bij Al Yaqeen News, een kopie van de erkenning die u kreeg als journalist, kopieën van verschillende foto's van uzelf in actie als journalist, op bezoek bij een Rode Kruis medewerker en in het gezelschap van N.(...) H.(...) en op uw ziekbed, een medisch attest van dokter A.(...) L.(...) M.(...), d.d. 24/1/2018, een medisch attest van neurologe A.(...) K.(...), d.d. 23/1/2017 en een niet gedateerd en handgeschreven attest van neurologe A.(...) K.(...).

Na uw tweede gehoor voegde u nog een print toe van een bedreiging die u via facebook ontving alsook een USBstick met screenshots van een aantal posts op uw facebookpagina en beeldmateriaal van u tijdens uw activiteiten hier in België.

Op 27 februari 2018 besliste de Commissaris-generaal in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 mei 2018 besliste de Commissaris-generaal vervolgens tot een intrekking van deze weigeringsbeslissing. U werd op 13 juni 2018 opnieuw gehoord door een medewerker van het Commissariaat-generaal. Tijdens dit onderhoud legde u bijkomend twee medische attesten van neurologe, dokter A.(...) A.(...), d.d. 7/2/2018 en d.d. 15/5/2018, neer betreffende uw gezondheidstoestand.

Tijdens uw derde gehoor voegde u nog kopieën van twee medische attesten voor van neurologe A.(...) K.(...), d.d. 7/2/2018 en 15/5/2018.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere

procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Allereerst dient volgende te worden opgemerkt. U verklaarde tijdens uw tweede gehoor op het CGVS dat u omwille van medische problemen en de medicijnen die u hiervoor neemt, zaken vergeten bent. U legde tijdens uw tweede gehoor drie medische attesten voor ter staving van uw gezondheidstoestand (zie supra). Er moet echter worden opgemerkt dat slechts één van de drie attesten melding maakt van 'geheugenproblemen', i.c. het attest van Dr A.(...) L.(...) M.(...) d.d. 24/1/2018. In dit attest wordt aangehaald dat u lijdt aan meerdere chronische pathologieën die mogelijks uw geheugenproblemen kunnen verklaren. Voorts wordt aangehaald dat dit verder neurologisch zal onderzocht worden. Echter, vanwaar dokter A.(...) L.(...), een gewone huisarts overigens, de diagnose haalt dat u last heeft van geheugenproblemen is niet duidelijk. U legt immers geen enkel ander attest of (neurologisch) rapport voor waaruit blijkt dat er sprake is van geheugenproblemen. Bovendien is het toch opmerkelijk dat, ondanks dat dokter A.(...) L.(...) verklaart dat u sinds een tijdje bij hem in behandeling bent, u slechts één attest van hem voorlegt dat bovendien dateert van 24/1/2018, één dag voor uw tweede gehoor op het CGVS. U legde daarnaast nog een attest voor van een neurologe, i.c. dokter A.(...) A.(...), d.d. 23/1/2017, doch in dit attest wordt enkel aangehaald dat u lijdt aan ernstige hoofdpijnen en wordt voorts enkel weergegeven wat reeds ondernomen werd om deze hoofdpijnen te verlichten. Over geheugenproblemen wordt in dit attest met geen woord gerept. Het laatste attest, een handgeschreven briefje van dokter A.(...), is quasi onleesbaar. In elk geval kan op geen enkele manier uit dit handgeschreven briefje worden afgeleid dat u lijdt aan (ernstige) geheugenproblemen. Dit documentje is bovendien niet gedateerd. Uit geen van de bij uw tweede persoonlijk onderhoud voorgelegde medische attesten kon aldus worden afgeleid dat u, tengevolge uw gezondheidstoestand – u lijdt aan ernstige hoofdpijnen – zaken vergeet en bijgevolg niet in staat zou zijn op een coherent en duidelijke manier uw relaas uiteen te zetten. U merkte tijdens uw gehoor nog op dat u dingen vergeet door de medicijnen die u neemt. In het attest van dokter M.(...), d.d. 24/1/2018, wordt melding gemaakt van vier verschillende medicijnen, i.c. Redomex, Cafergot, Troc en Escitalopram. De bijsluiters van deze medicijnen werden nagekeken doch geen van deze medicijnen blijkt geheugenproblemen als bijwerking te hebben (zie informatie in de blauwe map).

Bij uw derde persoonlijk onderhoud op het CGVS, d.d. 13/6/2018, legde u vervolgens nog twee medische attesten voor van uw behandelende neurologe dokter A.(...) K.(...), i.c. een certificaat d.d. 15/5/2018 en een schrijven d.d. 7/2/2018. In beide attesten wordt ditmaal uitdrukkelijk vermeld dat u lijdt aan 'geheugenproblemen' en kampt met 'cognitieve moeilijkheden'. Dient hier vooreerst te worden opgemerkt dat uit de voorgelegde documenten niet blijkt wat de ernst is van de geheugen- / cognitieve problemen waar u mee kampt noch kan uit deze stukken worden afgeleid dat u, omwille van deze problemen, niet in staat zou zijn op een coherente en gedetailleerde manier uw vluchtrelaas uit de doeken te doen. Bijkomend kan hier nog volgende worden opgemerkt. Zo is het toch opmerkelijk dat u nu, nadat door de Commissaris-generaal in zijn beslissing d.d. 27/2/2018 – waarvan u kennis nam – doch die vervolgens op 8/5/2018 werd ingetrokken en waarin werd opgemerkt dat uit geen van de bij uw tweede persoonlijk onderhoud voorgelegde medische attesten kon worden afgeleid dat u tengevolge uw medische toestand (en de medicijnen die u hiervoor neemt) zaken vergeet en niet in staat zou zijn op een duidelijke en coherente manier uw relaas uiteen te zetten, die twee bijkomende attesten voorlegt waarin expliciet staat aangegeven dat u lijdt aan geheugen- / cognitieve problemen. Dit temeer daar uit de twee stukken die u nu voorlegt blijkt dat dokter A.(...) K.(...) reeds voor het persoonlijk onderhoud van 25/1/2018 tot de vaststelling zou zijn gekomen dan u geheugenproblemen heeft. Zo haalt ze in het attest van 7/2/2018 aan dat u bij haar op consultatie ging op 23/1/2018, twee dagen voor u op het CGVS uw tweede persoonlijk onderhoud had. Ze stelde toen blijkbaar vast dat u kampte met cognitieve stoornissen. In het attest van 15/5/2018 schrijft ze dan weer dat u al sinds 8/2016 wordt gevolgd door haar diensten en dit in het kader van een post-traumatisch syndroom dat gepaard gaat met oa. geheugenproblemen. Het vermoeden ontstaat dat u met deze twee attesten tegemoet wil komen aan de eerdere bevindingen betreffende uw gezondheidstoestand, weergegeven in de weigeringsbeslissing van 27/2/2018. Dit vermoeden wordt nog versterkt gezien één van de nu voorgelegde attesten werd opgemaakt kort nadat de eerdere weigeringsbeslissing werd ingetrokken, i.c. 15/5/2018.

De door u voorgelegde medische attesten volstaan aldus niet om te besluiten dat u omwille van uw gezondheidstoestand en de medicijnen die u hiervoor neemt dermate problemen zou hebben met uw geheugen en u aldus niet in staat zou zijn u alles (gedetailleerd) te herinneren.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden voorts redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Aangaande uw asielmotieven kunnen volgende bevindingen worden gemaakt. Zo verwijst u in kader van uw huidige asielaanvraag opnieuw naar uw voorgaande asielmotieven, i.c. uw problemen omwille van uw familieband met M.(...) A.(...)-D.(...), en u beweert tot op heden omwille hiervan te vrezen voor uw leven (zie CGVS 11/5/2017 p. 3 en 10 en CGVS 25/1/2018 p. 12). Dient echter te worden opgemerkt dat de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag uitdrukkelijk heeft geoordeeld, en afdoende heeft gemotiveerd, dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan uw beweringen als zou u zijn gevisieerd door de Iraakse autoriteiten, uw vaders voormalige werkgever, i.c. de toenmalige directeur van 'directoraat voor agrarische voorlichting', en de A.(...) F.(...)stam. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevindingen kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Het mag duidelijk zijn dat het thans louter herhalen van uw reeds eerder aangehaalde asielmotieven en het volharden dat u uw leven in gevaar is, geenszins volstaat om de eerdere appreciatie om te vormen.

Dat ernstige vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van uw vrees voor vervolging door bovenvermelde actoren, blijkt eens te meer uit het feit dat u in oktober 2012 besliste vrijwillig terug te keren naar Irak. U verklaarde dienaangaande dat u hiertoe besliste nadat u vernam dat uw broer werd gedood. U was moe en voelde zich schuldig. Bovendien zou uw vader u toen ook gevraagd hebben om terug te keren naar Irak (zie CGVS 11/5/2017 p. 4 en CGVS 25/1/2018 p. 10 en 11). Dat uw vader u zou gevraagd hebben terug te keren maakt dat echter dat ook ernstige vragen kunnen gesteld worden bij uw verklaringen aangaande het overlijden van uw broer. Indien uw broer daadwerkelijk werd vermoord in september 2012 kan immers logischerwijs verondersteld worden dat uw vader eerder zou verkiezen dat u veilig buiten Irak blijft dan het risico te nemen ook zijn tweede zoon te verliezen.

De waarachtigheid van uw broers overlijden wordt voorts bijkomend ondermijnd, gezien volgende bevindingen. Zo slaagde u er niet in hieromtrent éénsluidende verklaringen af te leggen. U verklaarde aanvankelijk geen details te kennen aangaande de dood van uw broer. U kon enkel zeggen dat hij werd vermoord (zie CGVS 11/5/2017 p. 4). Wanneer u vervolgens werd geconfronteerd met de informatie vermeld op de overlijdensakte – op de akte staat vermeld dat uw broer bij een terroristische aanslag om het leven kwam – bleek u plots wel te kunnen aangeven dat uw broer overleed na een beschieting vanuit een wagen (zie CGVS 11/5/2017 p. 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u ditmaal wel spontaan aan dat uw broer bij een terroristische aanval om het leven kwam. U echter nogmaals gevraagd op welke manier hij om het leven kwam, beweerde u dit keer dat een bembom onder zijn wagen werd geplaatst (zie CGVS 25/1/2018 p. 10 en 11). U geconfronteerd met uw voorgaande verklaringen aangaande de schietpartij, ontkende u dit ooit te hebben gezegd. Mogelijks had de protection-officer (PO) dit zomaar genoteerd, zo beweerde u (zie CGVS 25/1/2018 p. 11). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen volstaat geenszins om de toch wel opmerkelijke ongerijmdheid tussen uw opeenvolgende verklaringen aangaande de manier waarop uw broer om het leven kwam te weerleggen. Dat u niet in staat bent hierover éénsluidende verklaringen af te leggen, maakt dat serieuze vragen kunnen gesteld worden bij diens daadwerkelijke overlijden. Ook het feit dat u bij uw derde persoonlijk onderhoud opnieuw stelde dat uw broer om het leven kwam door een bom die onder zijn wagen werd geplaatst (zie CGVS 13/6/2018 p. 5) wijzigt niets aan voorgaande en kan de eerder vastgestelde flagrante ongerijmdheid dienaangaande niet weerleggen..

Dat u een kopie voorlegde van een overlijdensakte op naam van uw broer, kan hier geen ander licht op werpen. Immers, gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden zodat hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is. Documenten hebben daarenboven slechts bewijswaarde wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, hetgeen in casu niet het geval. Kan hier tot slot nog worden toegevoegd dat het feit dat op de overlijdensakte 'terroristische aanslag' vermeld staat bij de doodsoorzaak toch ook vragen doet rijzen bij de authenticiteit van het document.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de moord op uw broer, moet worden besloten dat u aldus in oktober 2012 besloot vrijwillig terug te keren naar Irak. Deze vaststelling toont eens te meer aan dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees voor vervolging door de autoriteiten, de al-Feyad stam en de voormalige directeur van het 'directoraat voor agrarische voorlichting'. Dit blijkt voorts ook duidelijk uit het feit dat u via IOM, en dus legaal, terugkeerde naar Irak. Dit valt ook geenszins te rijmen met uw beweerde vrees voor de Iraakse autoriteiten. Dat u bovendien terugkeerde met de bedoeling "een nieuw leven in Irak op te bouwen" en u zich eerst 7 maanden in Bagdad vestigde, nochtans de stad die u voorheen uit vrees voor uw leven zou ontvlucht zijn (zie verklaringen DVZ 2de AA 10/3/2016 vraag 14 en CGVS 25/1/2018 p. 11 en 12) zet uw geloofwaardigheid verder op de helling. U verliet Bagdad uiteindelijk en vestigde zich opnieuw bij uw familie in Diyala omdat het onmogelijk was een leven in Bagdad op te bouwen, dit gezien uw eerdere problemen, zo stelde u (zie CGVS 25/1/2018 p. 12). Dit is niet aannemelijk juist gezien het feit dat u wel degelijk eerst 7 maanden in Bagdad verbleef en er ook, zij het in beperkte

mate, deelnam aan het sociale leven. Zo nam u, éénmalig zegt u, deel aan een poëzie-festival – een gegeven wat u later echter weer ontkende (zie infra) - en kwam u 's nachts buiten om ondermeer op bezoek te gaan bij zieke mensen (zie CGVS 25/1/2018 p. 13). Ook na uw terugkeer naar Diyala na 6 à 7 maanden, bleek u nog af en toe naar Bagdad te gaan. U verklaarde vanuit Diyala nog af en toe naar Bagdad te zijn geweest in het kader van de procedures voor (het verkrijgen van) identiteitsdocumenten, zo ging u ondermeer uw paspoort afhalen in Bagdad, alsook gewoon om uw vrienden er te bezoeken (zie CGVS 13/6/2018 p. 3, 9 en 10).

U had bovendien ook de intentie u op de universiteit in te schrijven na uw terugkeer (zie CGVS 11/5/2017 p. 19). Dit alles zijn geen gedragingen die men zou verwachten van iemand die, zoals u beweert, vogelvrij werd verklaard en vervolging vreest.

Ook bij de feiten die u na uw terugkeer naar Irak zou hebben meegemaakt – u werkte als journalist en kende problemen omwille van uw betrokkenheid bij een onderzoek naar de aanval op de Speicher-basis - kunnen de nodige bedenkingen gemaakt worden.

Zo kunnen allereerst vragen worden gesteld bij uw bewering daadwerkelijk als (onderzoeks)journalist te hebben gewerkt na uw terugkeer naar Irak. U verklaarde na uw terugkeer eerst gedurende 6 maanden als cameraman te hebben gewerkt bij Al Baghdadiya. Vervolgens zou u bij Al Yaqeen Newsagency aan de slag zijn gegaan, dit tot aan uw vertrek. U kan uw verdiensten echter op geen enkele manier aannemelijk maken. U gevraagd naar uw output als journalist, bleef u zeer vaag. Zo kon u van uw werk bij Baghdadiya noch van uw werk bij Al Yaqeen iets voorleggen en bleek u maar weinig doorleefd over uw werkzaamheden te kunnen vertellen. Van uw werk bij Baghdadiya – als cameraman filmde u aanslagen – zouden slechts twee verslagen op televisie verschenen zijn (zie CGVS 25/1/2018 p. 14 en 15). U stelde voorts dat u ook soms gevraagd werd voor andere incidenten. U gevraagd welke incidenten dit dan betrof, ontweek u de vraag en gaf u een opsomming over de programma's die bij Baghdadiya gemaakt werden. U de vraag opnieuw gesteld, repliceerde u opnieuw dat u meestal voor aanslagen werd uitgestuurd. U de vraag nogmaals gesteld, merkte u op dat u voor een programma over kunst gevraagd werd naar de markt van Beni Saad te gaan. Andere gebeurtenissen waarvoor u werd gevraagd, kon u zich niet herinneren (zie CGVS 25/1/2018 p. 15). Gezien u meermaals aanhaalde dat u voornamelijk werd uitgestuurd om aanslagen te filmen, werd u vervolgens hiernaar gevraagd. U bleek opnieuw amper in staat concrete voorbeelden van aanslagen aan te halen die u zou hebben gefilmd. Zo kon u zich slechts twee aanslagen herinneren die plaatsvonden op de markt van Beni Saad (zie CGVS 25/1/2018 p. 15). U verklaarde voorts dat u bij Baghdadiya enkel werkzaam was in de regio Beni Saad. U kwam niet op andere plaatsen, want u woonde daar en het was moeilijk voor u om u te verplaatsen, zo stelde u (zie CGVS 25/1/2018 p. 15). Later haalt u plots aan dat u werd aangevallen toen u voor Baghdadiya op weg was naar Baquba om een verslag te maken over de protestacties die er aan de gang waren (zie CGVS 25/1/2018 p. 16). U dan uiteindelijk nogmaals gevraagd welke gebeurtenissen u nog versloeg, kwam u niet verder dan op te merken "vooral veiligheidsincidenten, ik herinner mij niet alles." Na nog wat aandringen, verwijst u uiteindelijk nog naar de opnames in een park in Beni Saad voor een programma met kinderen, maar meer details kan u ook hierover niet geven. Ook andere zaken waarvoor u als cameraman bij Baghdadiya werd uitgestuurd kan u verder niet noemen (zie CGVS 25/1/2018 p. 18). Dat u maar in zo'n beperkte mate kan vertellen over de opdrachten waaraan u werkte tijdens uw periode bij Baghdadiya is niet aannemelijk. U beweerde voorts uw werkzaamheden bij Baghdadiya uiteindelijk te hebben stopgezet nadat u, tijdens uw werk, door militieleden werd aangevallen en bedreigd. Echter, over de aanval zijn uw verklaringen dan weer niet éénsluitend. Zo stelde u aanvankelijk dat u, samen met uw collega, aan het filmen was toen plots onbekende militieleden op jullie afstapten, jullie begonnen te slaan en jullie met de dood bedreigden (zie CGVS 11/5/2017 p. 23). Later stelde u dan weer dat u en uw collega met de auto onderweg waren en door een auto van de militie werden gestopt. Jullie moesten uitstappen en op dat moment zouden de militieleden jullie filmmateriaal – waaronder een microfoon met het logo van Baghdadiya - in de auto hebben zien liggen. Hierop werden jullie geslagen, met de dood bedreigd en werd ook jullie materiaal vernield (zie CGVS 25/1/2018 p. 16 en 17). Op de DVZ repte u bovendien met geen woord over deze aanval (zie verklaringen DVZ 2de AA). Gezien het geheel van voorgaande bevindingen kan ten eerste worden getwijfeld aan uw beweringen als zou u gedurende meerdere maanden als cameraman voor Baghdadiya hebben gewerkt en uiteindelijk, omwille van een aanval en doodsb bedreigingen, uw werk hebben stopgezet.

Ook van uw werkzaamheden bij Al Yaqeen bleek u niet in staat enige output neer te leggen. U verklaarde dienaangaande dat u niets kan voorleggen omdat het nieuws maar een paar dagen op de site stond en dan verdween. U voegde er nog aan toe dat niet uw naam –als editor – maar wel deze van de reporters zelf vermeld stond onder de artikels / reportages die verschenen (zie CGVS 11/5/2017 p. 20 en CGVS 25/1/2018 p. 19). U haalde voorts nog aan dat het agentschap waarvoor u werkte een website was. U zou na uw eerste gehoor op het CGVS, dit op vraag van de PO, gezocht hebben naar de link van de website zodat zou kunnen worden nagegaan wat u publiceerde, maar u zou de link niet gevonden hebben

(zie CGVS 25/1/2018 p. 5). Dit betreffen echter allemaal loutere beweringen die u niet kan staven. Indien u daadwerkelijk anderhalf jaar voor 'Al Yaqeen' zou hebben gewerkt mag toch verondersteld worden dat u hier enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs van zou kunnen voorleggen. Dat daarentegen de nodige vragen kunnen gesteld worden bij uw waarachtigheid, blijkt eens te uit volgende bevindingen. Zo haalde u plots tijdens uw vorige gehoor op het CGVS aan, dit wanneer u werd gevraagd naar enige output, dat 'Al Yaqeen' vijandig werd overgenomen. Uw overste, S.(...) A.(...) O.(...), zou bedreigd geweest zijn waarna ze haar inloggegevens zou hebben moeten vrijgeven aan een onbekende groepering die het nieuwsagentschap overnam (zie CGVS 11/5/2017 p. 9 en 13). Het heeft er echter alle schijn van dat u deze gebeurtenis terplaatse verzon om op deze manier uw onvermogen enige output van uw werk als onderzoeksjournalist bij Al Yaqeen voor te leggen, te vergoelijken. Het is immers opmerkelijk dat u voor de DVZ met geen woord repte over deze vijandige overname van het nieuwsagentschap. Bovendien bleken uw onderlinge verklaringen op het CGVS aangaande het tijdstip van deze vijandige overname dan weer niet met elkaar te stroken. Zo verklaarde u aanvankelijk dat S.(...) haar paswoord en username doorgaf na uw vertrek uit Irak (zie CGVS 11/5/2017 p. 13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat de bedreiging waarbij S.(...) haar username en paswoord moest doorgeven, het eerste probleem was waar S.(...) mee geconfronteerd werd. Later volgde dan nog een bedreiging en de ontvoering van uw collega Q.(...), dit alles op één week tijd (zie CGVS 25/1/2018 p. 33). Hieruit volgt dat de vijandige overname dus plaatsvond voor uw vertrek, gezien u verklaarde pas na de ontvoering van Q.(...) het land te hebben verlaten (zie CGVS 25/1/2018 p. 32). U merkte bovendien nog op dat uw overste S.(...) reeds voor de ontvoering van Q.(...) Irak had verlaten en naar Amman, Jordanië, ging (zie CGVS 25/1/2018 p. 32). Er kan toch worden verondersteld dat u duidelijk kan aangeven of uw chef nog in Irak aanwezig was dan wel reeds voor u het land verlaten had alsook de vijandige overname van het nieuwsagentschap correct en op een éénduidige manier zou kunnen situeren ten opzichte van uw vertrek uit Irak indien uw verklaringen de waarheid bevatten. De opmerking van uw advocaat in het verzoekschrift, opgesteld naar aanleiding van de beslissing die op 27/2/2018 in uw hoofde werd genomen, dat uit een eenvoudige zoekopdracht op internet blijkt dat Al Yaqeen sinds de zomer van 2017 geen activiteiten meer heeft, wijzigt hier niets aan. Dat Al Yaqeen actueel niet meer bestaat/ niet meer actief is, wordt op zich niet betwist. Dat dit het gevolg is van de door u aangehaalde vijandige overname is, blijkt op geen enkele manier uit de door uw advocaat aan het verzoekschrift toegevoegde informatie. Bovendien kan de actuele inactiviteit van Al Yaqeen geenszins uw ongerijmde verklaringen aangaande de beweerde overname verklaren. Eens zo opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u zelfs geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorleggen van het onderzoek dat u voerde naar het Speicher-incident. Gezien u ruim anderhalf jaar met dit onderzoek zou zijn bezig geweest, en in het kader hiervan vele interviews afnam van inwoners uit de dorpen rond de Speicher-basis, contacten had met een Rode Kruis-medewerker alsook met een naqib bij de inlichtingendiensten (zie CGVS 11/5/2017 p. 14, 15 en 22 en zie CGVS 25/1/2018 p. 23, 24, 25 en 29), mag dit toch verbazen. U tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd of u stukken kon bekomen aangaande uw onderzoek, merkte u echter op dat al uw contacten met uw bronnen mondeling waren en u stelde zich luidop de vraag hoe er dan stukken kunnen opgestuurd worden (zie CGVS 11/5/2017 p. 15). Nochtans verklaarde u eerder tijdens uw interview bij de DVZ dat u uw best zou doen om bewijzen betreffende uw onderzoek te verkrijgen (zie verklaringen DVZ 10/3/2016 vraag 17). Dat u dan tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS opwierp dat er geen stukken zijn, is toch opmerkelijk. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u dan plots, in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, dat u alle informatie die u via uw gesprekken verzamelde, opschreef. Alles werd op papier gezet en op uw computer had u beeldmateriaal, zo beweerde u. U liet de papieren thuis achter maar weet niet waar ze ondertussen zijn. U gevraagd waarom u de papieren niet meenam en kan voorleggen, merkte u op dat u gewoon het land wou verlaten. Waarom het niet mogelijk was de papieren nadien te laten opsturen, gezien ook andere stukken u later werden opgestuurd (zie CGVS 25/1/2018 p. 27), beweerde u plots geen contact meer te hebben met uw familie. Uw vader zou problemen hebben met uw ideologie en zou geen contact meer met u willen sinds uw tweede vertrek uit Irak (zie CGVS 25/1/2018 p. 27). U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag nochtans uitdrukkelijk 'soms nog contact' te hebben met uw vader alsook nog contact te hebben met uw zus (zie CGVS 11/5/2017 p. 9). Blijkt uiteindelijk dat u ook nog steeds contact heeft met uw schoonzus. U dan gevraagd waarom u haar niet vroeg om de stukken op te sturen, geeft u uiteindelijk toe dat u haar dit niet gevraagd hebt (zie CGVS 25/11/2018 p. 28). Dat u, die hier voorheen reeds een asielprocedure doorliep en dus op de hoogte bent van het belang van stavingsstukken én ondanks uw belofte bij de DVZ te proberen de nodige bewijsstukken van uw onderzoek te verkrijgen, uiteindelijk geen enkele poging hiertoe ondernam en tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs voorlegt van uw onderzoek noch van uw werkzaamheden bij Al Yaqeen in het algemeen, doet, samen met bovenstaande bevindingen, serieuze vragen rijzen bij de oprechtheid van uw relaas.

De waarachtigheid van uw beweringen wordt voorts bijkomend onderuit gehaald door volgende vaststellingen. U verklaarde dat u, behalve interviews met inwoners uit de dorpen rond de Speicher-basis, ook contacten had met een zekere George, een medewerker van het Rode Kruis, alsook met naqib H.(...), werkzaam bij de inlichtingendiensten (zie CGVS 11/5/2017 p. 4, 6, 14 en 22 en CGVS 25/1/2018 p. 23, 25 en 28). U zou via het Rode Kruis echter geen informatie hebben kunnen verkrijgen. Waarom George u niet kon helpen bij uw onderzoek, daarover bleken uw onderlinge verklaringen dan weer niet in overeenstemming. Zo verklaarde u op de DVZ dat het Rode Kruis u geen informatie kon doorgeven omdat het een te groot risico inhield voor de betrokkenen (zie interview DVZ 10/3/2016 vraag 18). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u dan weer dat George u geen informatie kon verschaffen omdat hij geen toestemming kreeg om de gevangenen te gaan bezoeken (zie CGVS 25/1/2018 p. 28). U hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan het herhalen van u verklaringen afgelegd voor het CGVS (zie CGVS 25/1/2018 p. 34). Er kan nochtans redelijkerwijs verondersteld worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven waarom uw contactpersoon u geen extra informatie kon verschaffen, indien uw verklaringen de waarheid bevatten.

Uw verklaringen over uw contacten met naqib H.(...) zijn voorts ook zeer opmerkelijk. U had een paar keer contact met H.(...) waarbij hij u informatie gaf over de mogelijke betrokkenheid van de overheid bij het Speicherincident. Het mag in deze toch verbazen dat u gewoon afsprak met een medewerker van de inlichtingendiensten in het kader van een onderzoek naar de eventuele betrokkenheid van de overheid bij de gebeurtenissen op de Speicher-basis, zonder u eerst goed te vergewissen over de betrouwbaarheid dan wel loyaliteit van deze persoon. U hiernaar gevraagd, kwam u niet verder dan op te merken dat Hussein betrouwbaar was en een vriend was. Uw vrienden had u dit zo gezegd en dus vertrouwde u hen (zie CGVS 25/1/2018 p. 25 en 26). Van iemand die, zoals u, beweert als journalist te hebben gewerkt mag toch redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich bijkomend en terdege zou informeren over zijn bronnen, dan zich te beperken tot hetgeen hij verneemt van zijn vrienden. Dit in casu zeker gezien de gevoeligheid van de informatie die u wilde nagaan en de connecties van uw bron, naqib H., met de overheid. Dat u contacten zou hebben gehad met H.(...) in het kader van een onderzoek naar het Speicher-incident, kan bijkomend betwijfeld worden gelet op uw bewering over de ontmoeting die u had met de naqib. U had telefonisch contact met hem in een codetaal en later ontmoette u hem omdat de informatie die hij had te gevoelig was en hij die niet via de telefoon kon doorgeven (zie CGVS 11/5/2017 p. 23). U ontmoette hem uiteindelijk op zijn werkplaats en bij deze ontmoeting waren tevens nog een aantal van uw vrienden aanwezig én de neef van één van uw vrienden. Na de ontmoeting maakten jullie een foto, gewoon als souvenir (zie CGSV 25/1/2018 p. 25 en 26). Dit is hoegenaamd niet aannemelijk. Rekening houdende met uw beweringen over de gevoeligheid van de informatie die de naqib voor u had, kan redelijkerwijs verondersteld worden dat H.(...) u niet zomaar op zijn werkplaats zou ontmoeten, het geheime gesprek met u zou voeren in het gezelschap van verschillende personen én vervolgens de ontmoeting zou vastleggen op foto. Er kan daarentegen logischerwijs verondersteld worden dat hij alles in het werk zou stellen om jullie contacten geheim te houden en zeker zou willen vermijden dat er bewijzen van jullie ontmoeting(en) beschikbaar zijn. De door u voorgelegde kopie van een foto waarop u te zien bent in het gezelschap van ondermeer iemand in een militair uniform kan geenszins worden weerhouden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs van uw verklaringen over uw contacten met naqib H.(...), werkzaam bij de inlichtingendienst, in het kader van een onderzoek naar het Speicher-incident. Immers, wie de personen op de foto juist zijn, wanneer deze foto werd genomen en omwille van welke reden u met hen op de foto staat, kan uit deze foto geenszins worden afgeleid.

Voorgaande vaststellingen, in combinatie met het feit dat u tot op heden geen enkel overtuigend en tastbaar begin van bewijs kan voorleggen van het onderzoek dat u zou gevoerd hebben naar het Speicher-incident (zie supra), maakt dat de waarachtigheid van uw relaas dienaangaande volledig wordt onderuit gehaald.

Bijgevolg kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die zich, omwille van dit onderzoek zouden hebben voorgedaan in Irak, i.c. de bedreigingen die u en uw collega's kregen, de ontvoering van uw collega Q.(...) en het feit dat, na uw vertrek, onbekenden thuis naar u kwamen vragen. Zoals reeds aangehaald kon u geen éénduidige chronologie geven van deze problemen die zich zouden hebben voorgedaan (zie supra). Voorts bleek u ook niet in staat éénsluitende verklaringen af te leggen over deze feiten. Zo verklaarde u op de DVZ dat de personen die Q.(...) ontvoerden diezelfde dag ook van plan waren om u te ontvoeren (zie DVZ 10/3/2016 vraag 18). U op het CGVS gevraagd of u preventief vertrok uit Irak of concrete aanwijzingen had dat ook u iets te wachten stond, beweerde u dan weer dat u preventief vertrokken bent (zie CGVS 25/1/2018 p. 34). U gewezen op uw verklaringen afgelegd op de DVZ, stelde u dat dit niet waar was (zie CGVS 25/1/2018 p. 34). Waar u voorts op het CGVS beweerde dat er een vijandige overname was van het nieuwsagentschap 'Al Yaqeen', dat S.(...) een bedreiging ontving en dat uw collega Q.(...) werd ontvoerd, had u het op de DVZ daarentegen enkel over de ontvoering van Q.(...) (zie verklaringen DVZ 10/3/2016 vraag 18). De waarachtigheid van uw relaas wordt hier nog

bijkomend ondermijnd gezien Q.(...) ondertussen zonder meer zou zijn vrijgelaten (zie CGVS 25/11/2018 p. 7). U verklaarde nochtans dat Q.(...) werd ontvoerd omwille van de gevoeligheid van jullie onderzoek. U preciseerde dat éénieder die meer over de zaak probeert te weten te komen wordt vermoord of ontvoerd (zie CGVS 25/11/2018 p. 9). Rekening houdende met uw beweringen, en indien Q.(...) daadwerkelijk zou zijn ontvoerd omwille van jullie onderzoek, mag het toch te zeerste verbazen dat hij dan gewoon tegen betaling van losgeld zou zijn vrijgelaten (zie CGVS 25/11/2018 p. 10). Er kan daarentegen logischerwijs verondersteld worden dat de ontvoerders daarentegen eerder een voorbeeld zouden willen stellen om te vermijden dat de bevindingen van het onderzoek alsnog zouden worden uitgebracht. U erop gewezen dat het risico bestond dat Q.(...) alsnog jullie onderzoek zou uitbrengen, ontkende u dit gewoon zonder evenwel duidelijk aan te geven waarom dit onmogelijk zou zijn (zie CGVS 25/11/2018 p. 10).

U haalde voorts nog aan dat onbekenden na uw vertrek bij u thuis langskwamen. Dit betreft een loutere bewering die u niet weet te staven. Blijkt bovendien dat u niet eens kan aangeven wie naar u kwam vragen en waarom ze u zochten. Ze leken op militieleden en misschien kwamen ze langs omwille van uw werk, zo stelde u (zie CGVS 25/11/2018 p. 35). Gezien reeds duidelijk werd aangegeven dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen betreffende uw werkzaamheden en het onderzoek dat u voerde, kan evenmin worden volgehouden dat u omwille hiervan ook na uw vertrek nog zou worden gezocht. Ook al zou het vaststaan dat onbekenden naar u kwamen vragen, quod non, dan nog volstaat het feit dat onbekenden omwille van een onbekende redenen éénmalig naar u kwamen vragen, geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming.

U verklaarde tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS voorts nog dat u via facebook een bedreiging ontving. U linkte dit aan de posts die u geregeld op facebook zet en waarbij u, onder de vorm van poëzie, kritiek uit op de regering. U legde een USB-stick neer waarop een aantal van dergelijke posts te zien zijn. Dat u omwille hiervan echter problemen zal kennen ingeval van een terugkeer naar Irak en bijgevolg nood zou hebben aan internationale bescherming, kan u ook geenszins hardmaken. U zou éénmaal, als reactie op een post, een bedreiging via facebook ontvangen hebben. Hierbij dienen echter een aantal bemerkingen te worden gemaakt. Vooreerst is het opmerkelijk dat u dit bericht na ontvangst zelf als een willekeurig bericht beschouwde en niet echt als een dreigement. U zou het bericht ontvangen hebben na uw eerste persoonlijk onderhoud, d.d. mei 2017, maar stond er niet bij stil om dit over te maken aan het CGVS. Pas nadat uw advocaat u erop wees dat dit een belangrijk element betreft, besliste u het bij uw tweede persoonlijk onderhoud neer te leggen (zie CGVS 25/11/2018 p. 3 en 4). Dat u dit dreigbericht zelf niet als belangrijk beschouwde, mag verbazen. U verklaarde dienaangaande dat u in België bent en hier veilig bent. Dit is niet afdoende temeer daar kan verondersteld worden dat u het CGVS in kennis stelt van alle elementen die betrekking hebben op uw asielrelaas zodat een zo duidelijk en volledig mogelijk beeld van uw situatie en het eventuele risico dat u loopt ingeval van een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, kan gevormd worden. U heeft voorts ook geen enkel idee van wie de dreiging afkomstig is. Dient hier tot slot nog te worden opgemerkt dat sowieso geen bewijswaarde kan worden toegekend aan facebookberichten, temeer daar op geen enkele manier kan worden nagegaan wie deze plaatste en met welke intentie. Los van deze ene bedreiging die u zou ontvangen hebben, blijkt uit uw verklaringen voor het overige nergens dat u problemen kende omwille van uw voormalige (zie infra) online-activiteiten. Evenmin toont u aan dat uw profiel in de gaten werd / wordt gehouden noch dat men in Irak op de hoogte is van de posts die voorheen plaatste. In tegenstelling tot uw advocaat zijn opmerkingen, weergegeven in het verzoekschrift dat werd ingediend naar aanleiding van de weigeringsbeslissing genomen in uw hoofde op 27/2/2018, dat u sowieso een verhoogd risico loopt omwille van uw online-activiteiten, dient hier nog te worden gewezen op uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw derde persoonlijk onderhoud. U verklaarde kritiek te hebben geuit op facebook voorafgaand aan de laatste verkiezingen die in Irak plaatsvonden, i.c. 12 mei 2018. Zoals hierboven reeds aangehaald toonde u op geen enkele manier in concreto aan dat u, met uitzondering van het ene dreigbericht dat u in mei 2017 zou ontvangen hebben, hierop enige reactie kreeg, laat staan problemen kende, dan wel dat in Irak geweten is dat u kritische posts plaatste. Bovendien verklaarde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud dat u actueel niet meer actief bent op facebook. U stopte uw account, zo stelt u en dit omdat u bedreigd werd. U gevraagd naar deze bedreiging, verwees u opnieuw naar de éénmalige bedreiging van mei 2017 (zie CGVS 13/6/2018 p. 14 en 15). U verduidelikte voorts nog dat u een nieuwe facebook-account aanmaakte, doch u gebruikt deze enkel om te volgen. Niet alleen toont u niet aan dat u problemen kende omwille van uw voormalige activiteiten, gezien u actueel niet meer actief bent online kan ook niet worden aangenomen dat u, zoals u advocaat beweert in het verzoekschrift, ingeval van terugkeer een verhoogd risico loopt omwille van uw online-activiteiten.

Kan hier nog worden aan toegevoegd dat ook het verhoogde risico dat u volgens uw advocaat, zoals aangehaald in het verzoekschrift, d.d. 17/4/2018, loopt in Irak omwille van de poëzie die u schrijft, weinig aannemelijk is. Dat u vervolging riskeert omwille van uw activiteiten op sociale media werd hierboven reeds uitvoerig weerlegd. Kan hier echter nog worden aan toegevoegd dat uw 'bekendheid' in Irak als

poëet, en het eventueel verhoogde risico dat u hierdoor zou lopen, bijkomend kan worden betwist en dit gezien uw eigen verklaringen. In tegenstelling tot uw verklaringen afgelegd tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud – u verklaarde toen na uw terugkeer naar Irak in Bagdad éénmalig te hebben deelgenomen aan een poëziefestival (zie CGVS 25/1/2018 p. 13), ontkende u tijdens uw derde persoonlijk onderhoud dan weer in Irak ooit in de openbaarheid te zijn getreden met uw gedichten (zie CGVS 13/6/2018 p. 32). Ook hier brengt u verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u, omwille van de poëzie die u schrijft, een verhoogd risico loopt op vervolging ingeval van een terugkeer naar Irak.

Wat voorts nog uw overige artistieke activiteiten, waaraan u in België deelneemt, betreft dient eveneens te worden opgemerkt dat u niet heeft aangetoond omwille hiervan nood te hebben aan internationale bescherming. U speelde drie keer mee in toneelstukken en schreef twee scenario's voor films (zie CGVS 13/6/2018 p. 16 en 17). Verder haalde u ook aan als regisseur te hebben gewerkt hier. Deze feiten worden op zich niet betwist. Echter, u heeft ook hier geenszins in concreto aangetoond omwille van deze activiteiten problemen te hebben gekend dan wel te zullen kennen in geval van een terugkeer naar Irak. U haalde dit zelf overigens ook nergens aan en uit uw verklaringen zelf blijkt ook nergens dat in Irak überhaupt geweten is dat u hier aan deze activiteiten deelnam.

Dient tot slot nog te worden gewezen op uw beweringen dat u door uw familie verstoten bent én hiermee samenhangend de beweringen van uw advocaat, weergegeven in het opgestelde verzoekschrift d.d. 17/4/2018, dat u problemen kende in Irak met uw familie omdat uw geloof in de islam erg veranderd is en u zich niet meer identificeert met soennieten of sjiïeten. Ook hier moet worden opgemerkt dat u geenszins heeft aangetoond dat u omwille van uw (veranderde) geloof in Irak problemen heeft gekend noch aannemelijk kan maken dat hierom, ingeval van een terugkeer naar Irak, problemen zal kennen en / of vervolging riskeert. U tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd naar de problemen die u kende met uw familie, i.c. uw vader, verklaarde u dat uw familie na uw terugkeer een ander persoon zag en u niet meer als hun zoon beschouwden (zie CGVS 11/5/2017). Hiermee rekening houdende is het dan wel opmerkelijk dat u na uw terugkeer, en nadat u eerst 6 à 7 maanden bij vrienden verbleef in Bagdad, uiteindelijk besliste om samen met uw familie naar Diyala terug te keren én bovendien tot uw volgende vertrek uit Irak, i.c. januari 2016, bij uw familie in huis bleef wonen. Nog betreffende de problemen die u kende met uw vader verklaarde voorts dat uw vader soms zei dat hij u buitenshuis zou zetten (zie CGVS 11/5/2017 p. 3). Andere problemen met uw familie noch met enig ander persoon in Irak, haalde u niet aan. U verklaarde hierbij ook uitdrukkelijk dat het bij dergelijke mondelinge dreigementen – die echter nooit werden uitgevoerd – bleef. Tot geweld kwam het nooit (zie CGVS 11/5/2017 p. 3). U voegde hier nog aan toe dat u na uw terugkeer toch deelnam aan alle religieuze activiteiten die zij – uw familie – deden. Zo stond u mee op om te bidden, u deed alle gebeden en alle bijgeloven van de sjiïeten, dit om hen content te houden (zie CGVS 11/5/2017 p. 3). Ook tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud haalde u aan dat u, sinds uw terugkeer naar Irak, problemen kende met uw vader omwille van uw ideologie, doch u verduidelikte dit niet en bracht geen verdere concrete elementen aan waaruit blijkt dat deze problemen dermate waren (zie CGVS 25/1/2018 p. 27). Zoals reeds opgemerkt besliste u zelf om met uw familie naar Diyala terug te keren en bleef u bij uw vader wonen tot uw vertrek uit Irak in januari 2016 (zie supra). In het kader van uw derde persoonlijk onderhoud merkte u nog op dat u uw mening uitte aan uw jonge broer en u stelde dat hij er niet goed van was. Dat uw afwijkende mening enige commotie teweeg bracht, kan worden aangenomen. Doch dit volstaat geenszins om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. Dat hiertoe in uw hoofde niet kan worden besloten blijkt eens te meer uit het feit dat u, zoals u zelf aanhaalde tijdens uw derde persoonlijk onderhoud, na uw terugkeer naar Irak – en dus ook tijdens de periode dat u bij uw familie verbleef – niet alleen nog deelnam aan sjiïtische religieuze feestdagen doch ook deelnam aan allerlei andere soorten feesten, zo ook soennitische en christelijke feesten (zie CGVS 13/6/2018 p. 28). U kon dit alles blijkbaar zonder enig ernstig probleem te kennen met uw familie noch met anderen, en u kon zelf tot januari 2016 gewoon bij uw familie blijven wonen. Evenmin heeft u in concreto aangetoond dat u ingeval van een terugkeer problemen zou kennen, hetzij met uw familie dan wel met anderen, omwille van uw afwijkende religieuze opinie. Het loutere feit dat afvalligen in Irak een risico lopen op vervolging, wat op zich niet wordt betwist, is echter niet voldoende. U dient uw vrees voor vervolging omwille hiervan in concreto aan te tonen, doch blijft hier duidelijk in gebreke.

Ook uw beweerde verstoting kan niet worden aangenomen. Zoals hierboven reeds aangehaald blijkt dat u wel nog steeds contact heeft met (bepaalde) leden van uw familie. U verklaarde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming voorts uitdrukkelijk 'soms nog contact' te hebben met uw vader. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, wanneer werd gevraagd naar de mogelijkheid om stukken te laten opsturen, beweerde u dan plots dat uw vader geen contact meer met u wil sinds uw tweede vertrek uit Irak (zie CGVS 25/1/2018 p. 27). Dat u, afhankelijk van de vragen die u gesteld worden, uw antwoorden aanpast is niet aannemelijk. Bovendien

blijkt uit uw verklaringen dat u ook nog steeds contact heeft met uw zus (zie CGVS 11/5/2017 p. 9). Blijkt uiteindelijk dat u ook nog steeds contact heeft met uw schoonzus.

Aangaande de opmerkingen van de advocaat, aangehaald in het verzoekschrift, d.d. 17/4/2018, dat u aldus omwille van de verschillende risicoprofielen, i.c. journalist, artiest, actief op sociale media en 'afvallige', een verhoogd risico loopt op vervolging ingeval van een terugkeer naar Irak, moet worden opgemerkt dat dit niet kan worden weerhouden. Zoals hierboven uitdrukkelijk werd aangehaald kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw werkzaamheden in Irak als (onderzoeks)journalist bij verschillende media. Dat u een afwijkende religieuze opinie heeft, actief was op facebook en hierbij ondermeer poëzie postte én in België artistieke – toneel, film – activiteiten heeft, wordt op zich niet betwist. U heeft echter geenszins aangetoond dat u in Irak problemen kende, dan wel zal kennen omwille van uw afwijkende religieuze opinie, uw online en overige artistieke activiteiten. Het feit dat artiesten, online activisten en afvalligen in Irak problemen kunnen kennen, wordt evenmin betwist. Het loutere feit dat u artistieke activiteiten heeft, online actief was en een andere houding heeft ten aanzien van de islam volstaat echter niet om te besluiten tot het bestaan van een nood aan internationale bescherming. U dient uw vrees vervolging, dan wel het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van uw activiteiten / houding in concreto aan te tonen doch, zoals hierboven uitgebreid werd uiteengezet, heeft u hieraan geenszins voldaan.

Rekening houdende met het geheel van voorgaande, moet worden opgemerkt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Dient hier allereerst te worden opgemerkt dat, ondanks uw verklaringen dat u voorafgaand aan uw tweede vertrek uit Irak in januari 2016 ruim tweeënhalf jaar – van +/- mei 2013 tot januari 2016 – in Diyala heeft gewoond, u het grootste deel van uw leven in Bagdad heeft gewoond en er tot op heden over een sociaal netwerk blijkt te beschikken. Bagdad dient dan ook als een relevante regio van herkomst te worden beschouwd en u toont niet aan waarom het voor u niet mogelijk zou zijn u thans opnieuw in Bagdad te vestigen. Zo gaf u zelf immers duidelijk aan opgegroeid te zijn in Bagdad en daar uw hele jeugd te hebben doorgebracht (zie CGVS 11/5/2017 p. 7). Ook na uw terugkeer naar Bagdad in 2012 vestigde u zich eerst gedurende zeven maanden bij vrienden in Bagdad, dit in verschillende wijken, i.c. Zayouna en Karrada (zie verklaringen DVZ 10/3/2016 p. 14, CGVS 11/5/2017 p. 9 en CGVS 25/1/2018 p. 11). U koos er uiteindelijk zelf voor om vervolgens met uw familie in Diyala te gaan wonen. Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u omwille van problemen de stad Bagdad na zeven maanden diende te verlaten. U haalde enkel aan dat u Bagdad verliet omdat u schrik had omwille van uw oude problemen (zie CGVS 11/5/2017 p. 8). Zoals reeds aangehaald oordeelde de Commissaris-generaal reeds in het kader van uw eerste verzoek dat geen geloof kon worden gehecht aan uw 'oude' problemen. Bij uw terugkeer naar Irak in 2012 woonde uw vader bovendien ook nog steeds in Bagdad (zie CGVS 11/5/2017 p. 7). Dit wijst er ook op dat de situatie voor uw gezin in Bagdad toch gunstiger is dan u wil laten uitschijnen. Dient voorts te worden opgemerkt dat u een gezonde jonge man bent van beroepsleeftijd en u toont geenszins aan waarom het voor u niet mogelijk zou zijn in Bagdad een leven op te bouwen. U heeft immers ook nog steeds een broer en een zus wonen in Bagdad (zie CGVS 11/5/2017 p. 8). U zou geen contact hebben met uw broer. Los van het feit dat dit een loutere bewering betreft, moet hierbij nog worden opgemerkt dat het gebrek aan contact het gevolg zou zijn van problemen tussen de vrouwen (zie CGVS 11/5/2017 p. 8). U toont hiermee niet aan dat u uw broer niet alsnog zou kunnen contacteren en hij zonder meer zou weigeren u te helpen indien u dit zou vragen. In elk geval toont het feit dat u geen contact heeft met uw broer niet aan dat u, eventueel tijdelijk, geen beroep zou kunnen doen op uw zus, met wie u bovendien om de twee maanden contact heeft (zie CGVS 11/5/2017 p. 9), tot u op eigen benen kan staan ingeval van een terugkeer. Bovendien heeft u ook nog dagdagelijks contact met uw vrienden (zie CGVS 11/5/2017 p. 9). Dat u niet over een sociaal netwerk zou beschikken ingeval van een terugkeer, kan aldus niet worden volgehouden. Gezien voorgaande mag worden aangenomen dat u, bij een terugkeer Irak in staat bent om zich terug in Bagdad te vestigen, de regio waar u het overgrote deel van uw leven heeft verbleven.

Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat uw nufous (register) nog steeds in Bagdad gevestigd is, dit minstens tot aan uw tweede vertrek uit Irak in januari 2016. U verklaarde tijdens uw laatste gehoor op het CGVS uitdrukkelijk dat u in de periode dat u in Diyala verbleef – na uw terugkeer naar Irak – nog af en toe naar Bagdad afreisde, dit ondermeer voor de procedure van de identiteitsdocumenten (zie CGVS 13/6/2018 p. 9). Blijkt bovendien dat de identiteitsdocumenten die u voorlegde in het kader van uw verzoeken om internationale bescherming allen in Bagdad werden uitgereikt. In het kader van uw eerste

verzoek legde u uw identiteitskaart, uitgereikt op 8/2010 te Bagdad en uw nationaliteitsbewijs, uitgereikt op 30/6/2011 te Bagdad, voor. In het kader van uw tweede verzoek legde opnieuw hetzelfde nationaliteitsbewijs voor. U legde tevens een paspoort neer, uitgereikt na uw terugkeer naar Irak, i.c. op 27/4/2015, te Bagdad. Uit voorgaande dient dan ook te worden geconcludeerd dat uw standplaats, zeker op het moment van uw verblijf in Irak na uw terugkeer uit België, nog steeds in Bagdad was.

Ook al verbleef u na uw terugkeer naar Irak ruim tweeënhalf jaar in Diyala, gezien voorgaande dient Bagdad dan ook als een relevante regio van herkomst beschouwd te worden en vormt in uw hoofde het ijkpunt bij de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming. U toont ook niet aan dat u actueel niet naar Bagdad zou kunnen terugkeren. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt weliswaar dat ontheemden (IDP's), afkomstig uit regio's waar er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet, problemen kunnen ondervinden om zich elders in Irak, buiten hun regio van herkomst, te vestigen en de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen.

Gezien u het grootste deel van uw leven in Bagdad woonde, nog steeds in Bagdad geregistreerd bent, over geldige identiteitsstukken beschikt die (recent) in Bagdad werden uitgereikt en omwille van 'procedures in verband met uw identiteitsstukken' nog af en toe naar Bagdad reisde (zie supra), dient dan ook te worden besloten dat u als een inwoner van Bagdad, eerder dan als een ontheemde uit Diyala moet worden beschouwd.

Bijgevolg dient in casu dan ook de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied. .

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya .

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn.. De sjiiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's

van Irak (IDP's) worden daarbij meer geïsoleerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan voorgaande. Uw nationaliteitsbewijs en de eerste pagina van uw paspoort hebben louter betrekking op uw persoonsgegevens die op zich niet ter discussie staan. Het nationaliteitsbewijs op naam van uw moeder bevestigt louter haar persoonsgegevens. Deze worden evenmin in vraag gesteld maar hebben geen uitstaans met uw asielmotieven. De verkoopakte van de woning, die overigens dateert van 1994, en het attest van recente woonst, hebben dan weer enkel betrekking op uw woonplaatsen maar kunnen uw activiteiten in Irak en uw relaas geenszins ondersteunen. Uw badge van Al Baghdadiya betreft voorts louter een kopie. Gezien het makkelijk te vervalsen karakter van kopieën kan aan dit document geen bewijswaarde worden toegekend. Kan hier nog worden aan toegevoegd dat documenten sowieso slechts bewijswaarde hebben wanneer ze worden neergelegd in het kader van een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Hetzelfde kan voorts ook worden opgemerkt voor de badge van Al Yaqeen, de twee opdrachten van Al Yaqeen en de erkenning van journalistieke prestaties die u voorlegde. De authenticiteit van de badge van Al Yaqeen wordt nog bijkomend ondermijnd, ook al betreft het een origineel exemplaar, door de vaststelling dat er flagrante fouten tegen het Engels op de badge vermeld staan. Zo staat op de badge "Editor Secretary" in plaats van "Editor Secretary" en "Editor in Chic" in plaats van "Editor in Chief" vermeld. Volledigheidshalve kan hier nog worden aan toegevoegd dat in Irak alle documenten tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is. Wat betreft de verschillende foto's die u neerlegt, moet worden opgemerkt dat deze niet meer aantonen dan wat op de foto staat afgebeeld. Er kan op geen enkele manier worden afgeleid wie de personen zijn met wie u op de foto staat afgebeeld, wanneer deze foto's werden genomen en in welke hoedanigheid u op deze foto's poseert. Dat u als reporter/ journalist tijdens uw werkzaamheden op deze foto's staat, en dit ondermeer met de Rode Kruis-medewerker George in het kader van uw onderzoek naar de Speicher-moorden, blijkt op geen enkele manier uit de foto's worden afgeleid. Dat u ook op verschillende foto's met een camera in uw handen staat afgebeeld, toont ook geenszins aan dat u als journalist tewerkgesteld was, een onderzoek voerde in Irak en vervolgens problemen kende hierdoor. Foto's kunnen immers makkelijk in scene zijn gezet en hebben aldus eveneens slechts een relatieve bewijswaarde. Dat u voorts nog een badge voorlegt van een, volgens u, collega, vermag evenmin voorgaande vaststellingen te weerleggen. Dat deze persoon daadwerkelijk een collega van u is, blijkt niet uit dit stuk. De foto's waarop u te zien bent terwijl u in bed ligt, tonen ook niet meer aan dat wat op de foto's te zien is. Dat u een tijdje om een of andere reden het bed moest houden, kan op zich nog worden aangenomen. Echter, dat u het slachtoffer was van een aanval tijdens uw werkzaamheden bij Baghdadiya en vervolgens een tijdje moest revalideren blijkt geenszins uit deze foto's. De kopie van de overlijdensakte op naam van uw broer, de foto van uzelf in het gezelschap van naqib H. en het dreigbericht dat u op uw facebook kreeg, werden hierboven reeds besproken.

De USB-stick die u tot slot voorlegde bevat ondermeer foto's van u tijdens uw activiteiten in België. Zo bent u te zien tijdens een theater-/dansvoorstelling alsook staat u afgebeeld bij een mengpaneel. Dat u hier mogelijks actief bent als regisseur en deelnam aan een theatervoorstelling, heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. De USB-stick bevat voorts nog facebookberichten vanop uw pagina. Deze werden eveneens hoger reeds besproken. Uw advocaat voegde na het gehoor nog een tweede USB-stick voor, doch deze bevatte exacte dezelfde beelden als de door uzelf voorgelegde stick.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/2 tot en met 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en de (materiële) motiveringsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste middelonderdeel merkt verzoeker op dat de verwerende partij er ten onrechte van uitgaat dat Bagdad als zijn regio van herkomst beschouwd dient te worden. Verzoeker wijst erop dat hij geboren is in Baquba, in Diyala, en van zijn zevende tot zijn zeventiende in Bagdad heeft gewoond. Na zijn terugkeer vanuit België in oktober 2012 verhuisde verzoeker opnieuw naar Diyala. Volgens verzoeker rijst de vraag of Bagdad als regio van herkomst dan wel als intern vestigingsalternatief dient te worden aanzien. Hierbij verwijst verzoeker naar artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet, naar artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU en naar documenten van EASO en UNHCR waaruit blijkt dat het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief dient te worden onderzocht. Uit de formulering van een aantal zinnen uit de bestreden beslissing leidt verzoeker af dat de verwerende partij aanvaardt dat verzoeker in Diyala gevestigd was voor zijn vertrek. Het gegeven dat hij aldaar een hoog risico loopt op ernstige schade, staat vast, zo vervolgt verzoeker. Bagdad kan naar het oordeel van verzoeker niet worden beschouwd als zijn regio van herkomst, maar enkel als intern vestigingsalternatief.

De argumentatie van de verwerende partij om Bagdad als regio van herkomst in aanmerking te nemen, is manifest foutief, zo stelt verzoeker. Hij meent dat de beslissing bijzonder tegenstrijdig is gemotiveerd. Naar aanleiding van de opmerking van de commissaris-generaal dat verzoeker het grootste deel van zijn leven in Bagdad zou hebben doorgebracht, benadrukt verzoeker dat hij slechts 10 jaar in Bagdad heeft gewoond en dat hij ondertussen 25 jaar oud is, waardoor deze stelling niet klopt. Daarnaast stipt verzoeker aan dat hij nooit zelfstandig in Bagdad heeft gewoond omdat hij minderjarig was en hij bij zijn terugkeer bij vrienden in Bagdad had gelogeerd alvorens naar zijn familie in Diyala te verhuizen.

Betreffende zijn sociaal netwerk in Bagdad stipt verzoeker aan dat zijn familie op heden nog steeds in Diyala woont met uitzondering van een broer en een zus, die inwoont bij haar schoonfamilie waarmee verzoeker een slechte verstandhouding heeft. De vrienden die hij in Bagdad heeft, zijn volgens hem niet voldoende om voor een duurzame oplossing te zorgen. Verzoeker stipt ook aan dat zijn beroepsleeftijd, zijn goede gezondheid en zijn tewerkstellingsmogelijkheden niet relevant zijn bij de beoordeling van wat als 'regio van herkomst' dient te worden aangeduid. Het gegeven dat de identiteitsdocumenten van verzoeker in Bagdad werden uitgereikt en dat hij zijn paspoort diende af te halen in Bagdad, houdt volgens verzoeker niet in dat de administratieve formaliteiten niet in Diyala werden vervuld. Verzoeker merkt ook op dat hij begin 2013 er zelf voor heeft gekozen om naar Diyala te verhuizen omdat het duidelijk was dat hij geen leven kon uitbouwen in Bagdad. Hierbij merkt verzoeker op dat hij geen woning heeft in Bagdad, maar wel in Diyala, en dat zijn voormalige plaatsen van tewerkstelling zich in Diyala bevinden.

Verzoeker besluit dat Bagdad onmogelijk als 'regio van herkomst' en enkel als 'intern vestigingsalternatief' in aanmerking kan worden genomen.

Met betrekking tot het redelijk karakter van het intern vestigingsalternatief verwijst verzoeker naar de richtlijnen van het UNHCR en het feit dat de bewijslast bij de verwerende partij ligt. Zo dient te worden nagegaan of het vestigingsalternatief veilig en veilig bereikbaar is. Verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Bagdad en de 'persoonlijke omstandigheden' in het licht van de beoordeling van de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Indien Bagdad voor

verzoeker als regio van herkomst zou worden beschouwd, komt hij omwille van zijn 'persoonlijke omstandigheden' in aanmerking voor de subsidiaire bescherming, zo meent verzoeker. De veiligheidssituatie in Bagdad is volgens verzoeker niet op duurzame wijze stabiel. Uit de landeninformatie, met name de COI Focus van 26 maart 2018, leidt verzoeker af dat de veiligheidssituatie in Bagdad zou kunnen escaleren ingevolge de instorting van het kalifaat.

Verzoeker is van oordeel dat Bagdad niet als een redelijk intern vluchtalternatief kan worden beschouwd op grond van de UNHCR *Guidelines on international protection* en de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 2016. Hierbij citeert verzoeker een reeks problemen waarmee personen te maken krijgen bij een verhuis naar Bagdad uit een "UNHCR Letter to Legal Counsel in the Netherlands re Guidance on the Application of an IFA/IRA in Baghdad, Iraq" van februari 2018. Uit het geheel van deze overwegingen besluit verzoeker dat hij met vele moeilijkheden te kampen zou krijgen indien hij zich zou moeten vestigen in Bagdad. De bewijslast, zo stelt verzoeker, betreffende het redelijk karakter van het intern vluchtalternatief, ligt bij de verwerende partij, terwijl blijkt dat de verwerende partij van hem verwacht dat hij spontaan bewijst dat hij daar geen leven kan opbouwen, hetgeen niet strookt met de geldende regelgeving.

Volgens verzoeker is het *quasi* onmogelijk voor hem om zich op legale wijze in Bagdad te vestigen. Hierbij wijst verzoeker op zijn activistisch facebook-profiel, waardoor hij geen *security clearance* zou krijgen. Gezien zijn geboorte in Baquba en het gegeven dat hij in Diyala woonde, zal hij eerder worden beschouwd als iemand die uit een conflictgebied afkomstig is dan van Bagdad.

Aangezien zijn familie in Diyala woont, kan hij niet rekenen op een familiaal netwerk. Hij stelt niet terecht te kunnen bij zijn broer of zijn zus, zo vervolgt verzoeker. Verzoeker gaf zelf aan dat hij geen contact meer heeft met zijn broer die in Bagdad aanwezig is, waardoor niet verwacht kan worden dat hij een beroep zou doen op zijn broer tot hij op eigen benen zou kunnen staan. Ook bij zijn zus, die een eigen gezin heeft gesticht en bij haar schoonfamilie verblijft, kan verzoeker niet terecht, zeker niet gezien de problematische relatie met de echtgenoot van zijn zus.

Uit dit alles besluit verzoeker dat de verwerende partij niet heeft voldaan aan de op haar rustende bewijslast en dat aan hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet.

In een "tweede middelonderdeel" gaat verzoeker in op zijn profiel waardoor hij beweert een risico te lopen op vervolging of ernstige schade.

In de eerste plaats wijst verzoeker op zijn geloofsovertuiging waarbij hij verwijst naar zijn verklaringen dat hij afkomstig is uit een gemengde soennitische-sjiitische familie en dat hij zichzelf niet langer beschouwt als behorend tot een bepaalde godsdienst. In de bestreden beslissing, zo vervolgt verzoeker, wordt door de commissaris-generaal erkend dat verzoeker een afwijkende religieuze opinie heeft, maar zij is van oordeel dat verzoeker heeft nagelaten zijn vrees *in concreto* aan te tonen.

Verzoeker stelt op basis van de objectieve landeninformatie, waarbij hij passages citeert uit rapporten over religieuze minderheden van de *Immigration and Refugee Board of Canada* van 2014, van het *UK Home Office* van 2016 en van het UNHCR van 2018 dat er sprake is van vervolging. Op basis van deze informatie besluit verzoeker dat hij als afvallige van de islam in aanmerking dient te komen voor internationale bescherming. Verzoeker stelt dat het onduidelijk is op welke informatie de verwerende partij zich baseert om te besluiten dat een dergelijk profiel onvoldoende is omdat er geen objectieve rapporten terug te vinden zijn in het dossier. Verzoeker geeft in zijn middel toe dat hij nooit het slachtoffer is geweest van concrete gewelddaden, maar dat hij wel mondelinge dreigementen had ontvangen. Er dient naar het oordeel van verzoeker een prospectieve beoordeling plaats te vinden van het risico op vervolging, waarbij verzoeker een document aanhaalt van het voormalige 'BCHV' over Syrische vluchtelingen van 2014.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn activistische profiel, waarbij hij oppert dat hij zich geregeld kritisch uitlaat over de Iraakse regering, dat hij als cameraman en *editor* werkte en als journalist onderzoek voerde naar het Speicher-incident. De commissaris-generaal heeft volgens verzoeker onvoldoende onderzoek verricht naar deze elementen en baseert zich louter op verzoekers verklaringen zonder "een grondige (cumulatieve) risico-analyse" van zijn profiel. Het administratief dossier, zo stelt verzoeker, bevat geen enkele landeninformatie over activisten, journalisten of artiesten in Irak.

Met betrekking tot zijn profiel verwijst verzoeker in eerste instantie naar zijn professionele activiteiten als cameraman, *editor* en later ook als onderzoeksjournalist. Verzoeker wijst erop dat hij gedurende zijn drie gehoren consistente verklaringen aflegde over zijn werk als cameraman bij al Baghdadia in 2013 en zijn werk als *editor* bij *Yaqeen News Agency*. De commissaris-generaal twijfelt aan deze tewerkstelling omdat verzoeker geen materiaal kon voorleggen over zijn concrete werkzaamheden. Verzoeker leverde hiervoor een verklaring aan, met name dat de nieuwssite was overgenomen door een gewapende groep, die door de commissaris-generaal als verzonnen wordt beschouwd, terwijl die volgens verzoeker wordt ondersteund door de informatie op de facebook-pagina van *Yaqeen News* aangezien er sinds de zomer van 2017 geen activiteiten meer gebeurd zijn op dit profiel en dat de berichten die nog wel gepost zijn afkomstig zijn van voorstanders van de Iraakse regering.

Verzoeker wijst op de stukken die hij heeft neergelegd en stelt dat deze in combinatie met zijn verklaringen een voldoende bewijs vormen van zijn profiel als cameraman, *editor* en journalist. Verzoeker leidt hieruit af dat hij voldaan heeft aan zijn plicht uit artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU.

Ingevolge de stelling van de commissaris-generaal dat hij maar weinig doorleefd kan vertellen over zijn werkzaamheden bij al Baghdadia merkt verzoeker op dat hij er vier jaar geleden gedurende zes maanden als cameraman heeft gewerkt en dat hij wel degelijk bepaalde informatie heeft verstrekt over de reportages die hij maakte. Gezien de frequentie van aanslagen heeft hij zowel bij al Baghdadia als bij *Yaqeen News Agency* vele incidenten zien passeren, zo oppert verzoeker, waardoor het logisch is dat hij zich niet meer elk concreet incident kan herinneren. Verzoeker herinnert zich de gebeurtenissen van de reportages die effectief op televisie zijn verschenen. Volgens verzoeker volstaan de bedenkingen van de verwerende partij niet om aan zijn verklaringen over zijn professionele activiteiten te twijfelen.

Met betrekking tot zijn journalistieke activiteiten stelt verzoeker dat het zijn missie is om kritiek te geven op iedereen die het verdient om bekritiseerd te worden en dat hij na zijn aankomst in België een persrapport en kleine documentaires heeft gemaakt, en dat hij bij de laatste verkiezingen in Brussel een ongeldige stem is gaan uitbrengen. Verzoeker geeft ook aan dat hij op 23 juli 2018 in Brussel een manifestatie heeft georganiseerd tegen de grootschalige mensenrechtenschendingen in Irak. Naar het oordeel van verzoeker kan er geen twijfel bestaan over zijn profiel als maatschappijkritische journalist en mediawerker.

Verzoeker geeft in zijn middel ook dat hij zich op facebook geregeld bijzonder kritisch uitlaat tegen de gevestigde orde. Hierbij merkt verzoeker nog op dat hij zijn facebook-profiel tijdelijk had gedeactiveerd, dat hij een tijdje een tweede facebook-profiel had om de actualiteit te kunnen volgen en stelt dat hij nu terug actief is op zijn eigen facebook-account. Naar aanleiding van de opmerking van de verwerende partij dat zijn uitlatingen niet van die aard zijn dat hij vervolging hoeft te vrezen, stelt verzoeker dat er geen informatie werd toegevoegd over de positie van maatschappijkritische schrijvers, bloggers, enz. Verzoeker wijst er tevens op dat niet naar de UNHCR-richtlijnen van 2012 werd verwezen. Verzoeker geeft aan dat hij aanvankelijk weinig aandacht besteedde aan het dreigbericht dat hij ontving omdat hij zich op dat ogenblik reeds in België bevond, maar het is volgens hem een raadsel hoe de verwerende partij daaruit afleidt dat deze bedreiging niet ernstig kan worden genomen. Omdat het duidelijk is aan wie het facebook-profiel toebehoort, zal hij in persoon bedreigd worden. Verzoeker herhaalt dat de vrees voor vervolging of ernstige schade prospectief dient te worden beoordeeld en dat hij zijn profiel gedurende zijn verblijf in België enorm heeft uitgebouwd en meer bekendheid heeft gekregen. De documentaire over de aanslag in Karrada, zo stelt verzoeker, werd ondertussen meer dan 25.000 keer bekeken waardoor men het gebrek aan eerdere concrete problemen niet kan aanwenden als indicatie voor zijn veiligheid bij een terugkeer naar Irak.

Met betrekking tot het risico op vervolging voor iemand met zijn profiel maakt verzoeker een uitgebreide risicoanalyse op basis van de berichtgeving over media-werkers, Ngo's, burgerrechten-activisten en politieke dissidenten. In dit verband verwijst verzoeker naar het *Human Rights Watch World Report* van 2017 over de vervolging van journalisten in Irak en naar een rapport van het *US Department of State* van 2016 waarin wordt gemeld dat activisten in Iraaks Koerdistan bedreigd werden omwille van kritiek op hooggeplaatsten. Volgens verzoeker is de situatie tegenwoordig niet verbeterd omdat uit een mensenrechtenrapport van UNAMI van 2018 blijkt dat journalisten nog steeds bedreigd worden. Verzoeker levert ook voorbeelden dat cameramannen veelvuldig worden aangevallen of vermoord en geeft aan dat de UNHCR-*guidelines* voor Irak van 2012 nog steeds geldig zijn. In deze *Guidelines* en in een UNAMI-rapport van 2014 wordt gesteld dat journalisten en mediawerkers een verhoogd risico lopen op vervolging omwille van hun beroep. Hierbij stipt verzoeker aan dat het volgens het UNHCR niet vereist

is dat de asielzoeker individueel wordt geviseerd. Naar het oordeel van verzoeker heeft hij voldoende aangetoond dat hij omwille van zijn politieke publicaties een risico loopt op vervolging omwille van zijn politieke overtuiging. Er kan volgens verzoeker niet worden verwacht dat hij zijn politieke overtuiging opzij zet bij een mogelijke terugkeer naar Irak.

Tevens belicht verzoeker zijn artistieke activiteiten omdat hij zijn facebook-posts in de vorm van poëzie heeft gegoten. Uit zijn gehoorverslag, zo stelt verzoeker, blijkt ook dat hij verklaarde in België acteur en regisseur te zijn en hij leverde ook beeldmateriaal aan. Aan deze elementen wordt volgens verzoeker door de verwerende partij niet getwijfeld. Uit de UNHCR-guidelines merkt verzoeker evenwel op dat individuen die worden gepercipieerd als overtreders van traditionele praktijken of sociale gewoonten als een risicoprofiel dienen te worden beschouwd. Verzoeker haalt hierbij ook rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uit 2012 waarin wordt toegelicht dat artiesten en muzikanten lijden onder de toenemende intolerantie en een vernietigingsarrest uit 2016 waarin wordt vernietigd omwille van een gebrek aan informatie over artiesten uit Irak. Verzoeker betoogt dat zijn bezigheden als artiest niet kunnen worden geminimaliseerd. Verzoeker stelt dat zijn hele leven in het teken staat van de media, door montages te maken, zelf beelden te schieten en of poëzie te schrijven. Zijn artistieke capaciteiten, zo oppert verzoeker, heeft hij aangewend om kritiek te leveren op de wantoestanden in Irak en in België treedt hij op als acteur en regisseur van toneelstukken. Verzoeker stelt dat hij veel bewijzen van zijn poëzie voorlegde en dat deze ook via zijn facebook-profiel openlijk te bekijken zijn.

Verzoeker besluit dat hij aannemelijk heeft gemaakt dat hij als artiest behoort tot een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker meent ook op basis van de rechtspraak van het Britse Hooggerechtshof dat er een cumulatieve risicoanalyse moet worden doorgevoerd waarbij de interactie van bepaalde elementen het risico op vervolging dermate verhoogt dat de betrokkene als vluchteling kan worden erkend. In zijn geval leidt deze cumulatieve analyse, zo stelt verzoeker, tot het volgende: *“Verzoeker is een afvallige moslim, cameraman, journalist, documentairemaker, poëet, regisseur en acteur, bovendien een gepubliceerde burgeractivist met politieke afnemers van zijn standpunten, die als dusdanig herkend en herkenbaar is en over uiterst gevoelige thema's scherpe standpunten inneemt in de openbare ruimte, en die in het buitenland verbleven heeft. In combinatie met de nog steeds erg problematische veiligheidssituatie in Bagdad is het duidelijk dat verzoeker een verhoogd risico loopt op vervolging en/of ernstige schade. Minstens dient te worden besloten dat hij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden (verhoogde kwetsbaarheid en verscherpte lokale vatbaarheid) een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.”*

Verzoeker besluit dat, gelet op zijn afkomst uit Diyala, Bagdad, in zijn hoofd niet kan worden beschouwd als een redelijk intern vestigingsalternatief. Verzoeker stelt dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend. Hij beweert voldaan te hebben aan de voorwaarden uit artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU en stelt dat hij in aanmerking dient te komen voor de erkenning als vluchteling, en minstens voor de subsidiaire bescherming.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken toe (Verzoekschrift, bijlagen 2-28):

“2. EASO, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU). A judicial analysis, December 2014, p.25-27, <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/publie/Article-15c-Qualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf> ;

3. UNHCR, UNHCR Position Paper. Relocating Internally as a Reasonable Alternative to Seeking Asylum — (the So-Called “InternaiFlight Alternative” or “Relocation Principle”), februari 1999, <https://www.unhcr.org/3b83c6e64.pdf> ;

4. UNHCR, Guidelines on International Protection No. 4: “Internai Flight or Relocation Alternative” Within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 23 juli 2003, HCR/GIP/03/04, <http://www.refworld.org/docid/3f2791a44.html> ;

5. UNHCR, UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 november 2016, beschikbaar op <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html> ;

6. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Letter to Legal Counsel in the Netherlands re Guidance on the Application of an IFA/IRA in Baghdad, Iraq, 5 February 2018, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a9e5a434.html> ;
7. IMMIGRATION AND REFUGEE BOARD OF CANADA, Iraq: Situation of religious minorities, including practitioners of "Zoroastrianism" and [Yazidi]; treatment by other groups (including the Islamic State of Iraq and al Sham, ISIS) and the government; state protection (2011-July 2014), 10 juli 2014, beschikbaar op <https://www.iustice.gov/sites/default/files/pages/attachments/2015/12/07/irql04909.e.pdf>;
8. UK HOME OFFICE, Country Information and Guidance. Iraq: Religious Minorities, augustus 2016, p. 15-17, beschikbaar op [https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/565848](https://www.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/565848/CIG-Iraq-religious-minorities-v1-1-August-2016.pdf) / CIG-Iraq -religious-minorities-v 1 -August-2016.pdf ;
9. UNHCR, Situation of Christians in Baghdad, 15 januari 2018, <https://www.refworld.org/docid/5a66f80e4.html> ;
10. Facebookpagina Yaqeen News Agency ;
11. Uittreksel van enkele van de laatste Facebookposts Yaqeen News Agency ;
12. Website Yaqeen News Agency ;
13. Screenshots posts op verzoekers Facebookprofiel ;
14. Verzoekers Facebookprofielen ;
15. Human Rights Watch, World Report 2017, hoofdstuk Irak, p.341-346, beschikbaar op https://www.hrw.org/sites/default/files/world_report_download/wr2017-web.pdf ;
16. US Department of State, Iraq 2016 Human Rights Report, 29 maart 2017, beschikbaar op <https://www.state.gov/documents/organization/265710.pdf> ;
17. UN Assistance Mission for Iraq, Report on Human Rights in Iraq: July to December 2017, 8 juli 2018, <https://www.refworld.org/docid/5b6afc544.html> ;
18. US Department of State, Iraq 2017 Human Rights Report, 2018, <https://www.state.gov/i/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm#wrapper> ;
19. REPORTERS WITHOUT BORDERS, Iraqi authorities obstruct media coverage of protests, 25 juli 2018, <https://www.refworld.org/docid/5bc6eee33.html> ;
20. Committee to Protect Journalists, Journalists Killed in 2017 - Motive Confirmed: Sudad Faris, 31 December 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a4e33914.html> ;
21. Committee to Protect Journalists, Journalists Killed in 2017 - Motive Confirmed: Louay Sadiq Meshaal, 31 December 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a4e33ab127.html> ;
22. Committee to Protect Journalists, Journalists Killed in 2017 - Motive Confirmed: Arkan Sharifi, 31 December 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/5a4e33ce4.html> ;
23. Reporters Without Borders, Media targeted in Kurdistan referendum tension, 2 October 2017, available at: <http://www.refworld.org/docid/59d242f24.html> ;
24. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq, 31 May 2012, HCR/EG/IRQ/12/03, p. 17-32, available at: <http://www.refworld.org/docid/4fc77d522.html> ;
25. OHCHR en UNAMI, Report on Human Rights in Iraq: July-December 2013, juni 2014 ;
26. ASYLOS, Iraq: Sunni Artist/Documentary maker, oktober 2016, <https://resources.asylos.eu/available-research/information-about-the-report/?pdb=392> ;
27. ASYLOS, Situation of atheists in Iraq, december 2016, <https://resources.asylos.eu/available-research/information-about-the-report/?pdb=653> ;
28. Emailverkeer tussen verzoeker en de politie inzake de aanvraag van een toelating voor een betoging."

2.2.2. Middels een aanvullende nota van 4 november 2019 voegt de commissaris-generaal de verwijzing toe naar het "EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation" van maart 2019.

2.2.3. Bij zijn aanvullende nota van 20 november 2019 voegt verzoeker volgende stukken toe (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 1-22):

- "1. Uittreksel Facebookprofiel verzoeker;
2. Organisatie demonstratie 23 juli 2018;
3. Facebook-berichten en video over betoging 7 oktober 2019;
4. Email ter annulatie van de betoging 14 oktober 2019;
5. Kunstproject UGent;
6. NEW YORK TIMES, Iraq Demonstrations Grow, and Government Scrambles to Respond, 1 november 2019, <https://www.nytimes.com/2019/11/01/world/middleeast/iraq-protests.html>;

7. THE GUARDIAN, *Fear factor is broken: protesters demand removal of Iraqi government*, 1 november 2019, <https://www.theGuardian.com/world/2019/nov/01/iraa-protesters-demand-removal-of-government-iran>;
8. AUAZEERA, *Iraqi protesters block roads, shutting offices and schools*, 3 november 2019, <https://www.aliazeera.com/news/2019/11/iraai-protesters-block-roads-shutting-offices-schools-191103112201084.html>;
9. AUAZEERA, *Deadly violence continues as Iraq protests escalate*, 5 november 2019, <https://www.aliazeera.com/news/2Q19/11/protesters-killed-south-iraa-pressure-qov-mounts-191105102107761.html>;
10. CNN, *Iraq protests death toll rises to 319 with nearly 15,000 injured*, 10 november 2019, <https://edition.cnn.com/2019/11/09/middleeast/iraa-protest-death-toll-intl/index.html>;
11. THE ATLANTIC, *A month of anti-government protests in Iraq*, 5 november 2019, <https://www.theatlantic.com/photo/2019/11/photos-anti-government-protests-iraa/601444/>;
12. FOREIGN POLICY, *Shades of Saddam*, 11 november 2019, <https://foreianpolicv.com/2019/11/11/iraa-protests-saddam-baahdad/>;
13. DW, *Iraq: Deaths mount amid deadly protests*, 8 november 2019, <https://www.dw.com/en/iraq-deaths-mount-amid-deadlv-protests/a-51160505>;
14. DW, *What's behind the protests in Iraq?*, 5 oktober 2019, <https://www.dw.com/en/whats-behind-the-protests-in-iraa/a-50712Q24>;
15. AMNESTY INTERNATIONAL, *Iraq: Iranian tear gas grenades among those causing gruesome protester deaths*, 31 oktober 2019 - update 7 november 2019, <https://www.amnestv.org/en/latest/news/2Q19/10/iraa-qruesome-string-of-fatalities-as-new-tear-gas-grenades-pierce-protesters-skulls/>;
16. UNITEDNATIONS ASSISTANCE MISSION FOR IRAQ, *Human Rights Report. Demonstrations in Iraq. 1-9 October 2019, Baghdad, Iraq*, 22 oktober 2019;
17. UNITED NATIONS ASSISTANCE MISSION FOR IRAQ, *Human Rights Special Report. Demonstrations in Iraq: update. 25 October - 4 November 2019, Baghdad, Iraq*, 20 november 2019, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/2nd%20UNAMI%20Special%20Report%20on%20Human%20Rights%20in%20Iraa%20Demonstrations%205%20November%202019.pdf>;
18. HUMAN RIGHTS WATCH, *Iraq: Teargas Cartridges Killing Protesters*, 8 november 2019, <https://www.hrw.org/news/2019/11/08/iraa-teargas-cartridges-killing-protesters>;
19. EASO, *Country Guidance: Iraq. Common analysis and guidance note, juni 2019*, <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Countrv Guidance Iraq 2019.pdf>. p.58-59, 65-67, 106-108, 110-111;
20. UNHCR, *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq, mei 2019*, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2007789/5cc9b20c4.pdf>. p. 12-22, 29, 46-58, 83-85;
21. EASO, *Iraq: Targeting of Individuals, maart 2019*, <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraa targeting of individuals.pdf>. p. 38-52, 74-76, 80-82, 130-133;
22. EASO, *Iraq: Key socio-economic indicators, februari 2019*, <https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Iraa key socio-economic indicators.pdf>. p.32-87."

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten

bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats ingegaan op de door verzoeker neergelegde medische attesten waarin melding wordt gemaakt van 'geheugenproblemen'. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat de voorgelegde medische attesten niet volstaan om te besluiten dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand en de medicijnen die hij hiervoor dient te nemen zulke problemen zou hebben met zijn geheugen dat hij niet in staat zou zijn om zich alles (gedetailleerd) te herinneren.

Vervolgens merkt de commissaris-generaal op dat verzoeker in het kader van zijn huidige asielaanvraag opnieuw verwijst naar de voorgaande asielmotieven die ongeloofwaardig werden bevonden, met name de problemen omwille van zijn familiebanden met M. A.-D. In de beslissing wordt aangestipt dat het herhalen van eerder aangehaalde asielmotieven niet volstaat om de eerdere appreciatie om te vormen. Het ongeloofwaardig karakter van de ingeroepen vrees wordt volgens de commissaris-generaal bevestigd door het gegeven dat verzoeker in oktober 2012 besliste om vrijwillig terug te keren naar Irak. In de beslissing wordt erop gewezen dat het weinig logisch overkomt dat verzoeker zou zijn teruggekeerd omdat hij vernam dat zijn broer werd gedood en dat zijn vader zou hebben gevraagd om terug te keren naar Irak omdat kan worden verondersteld dat zijn vader ervoor zou kiezen om te vermijden het risico te lopen ook zijn tweede zoon te verliezen. Daarenboven stelde de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker over het overlijden van zijn broer niet eensluidend zijn omdat hij slechts na confrontatie met de gegevens uit de overlijdensakte details leek te kunnen weergeven over de wijze waarop zijn broer om het leven kwam, waarbij hij aanvankelijk verklaarde dat zijn broer overleed na een beschieting vanuit een wagen, terwijl hij naderhand verklaarde dat zijn broer om het leven kwam nadat een berm bom onder zijn wagen zou zijn geplaatst. Het gegeven dat verzoeker een kopie van de overlijdensakte neerlegde, volstaat naar het oordeel van de commissaris-generaal niet om hierop een ander licht te werpen omdat aan makkelijk te vervalsen kopieën geen bewijswaarde kan worden gehecht en omdat uit de landeninformatie blijkt dat in Irak documenten tegen betaling kunnen worden verkregen. Bovendien, zo voegt de commissaris-generaal toe, doet de vermelding 'terroristische aanslag' vragen rijzen bij de authenticiteit van het document.

In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoeker in oktober 2012 vrijwillig terugkeerde naar Irak en er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vrees voor vervolging door de autoriteiten, door de al Feyad-stam en door de directeur van het directoraat van agrarische voorlichting. Er wordt aangestipt dat verzoeker terugkeerde met de hulp van de IOM om in Irak een nieuw leven op te bouwen en zich eerst 7 maanden in Bagdad vestigde waar hij blijkens zijn verklaringen deelnam aan het sociale leven en de intentie had om zich aan de universiteit in te schrijven, hetgeen er volgens de verwerende partij op wijst dat verzoeker niet vogelvrij werd verklaard en vervolging vreesde, zoals hij beweerde.

Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat ook bij de vervolgingsfeiten die verzoeker na zijn terugkeer naar Irak zou hebben meegemaakt de nodige bedenkingen kunnen worden gemaakt omdat er vragen kunnen worden gesteld bij verzoekers bewering dat hij daadwerkelijk als (onderzoeks-)journalist zou hebben gewerkt. Zo stelde de commissaris-generaal vast dat verzoeker noch van zijn activiteiten bij al Baghdadiya, noch van zijn activiteiten bij al Yaqeen bewijzen kon voorleggen van zijn *output* en weinig doorleefde verklaringen aflegde over zijn werkzaamheden. In de beslissing wordt ook gesteld dat het er alle schijn van heeft dat verzoeker de vijandige overname van al Yaqeen heeft verzonnen om zijn onvermogen om zijn journalistieke *output* voor te leggen te vergoelijken aangezien verzoeker deze gebeurtenis in zijn verklaringen zowel vóór als na zijn vertrek uit zijn land van herkomst situeert.

De commissaris-generaal acht het ook opmerkelijk dat verzoeker geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs kan voorlegde van het onderzoek dat hij voerde naar het Speicher-incident. In de beslissing wordt aangegeven dat verzoeker initieel verklaarde dat alle contacten met zijn bronnen mondeling verliepen terwijl hij later aangaf dat alles op papier werd gezet en beeldmateriaal op de computer werd gezet, maar dat hij via zijn familie nooit had gevraagd om deze stukken te bekomen, hetgeen serieuze vragen doet rijzen bij de oprechtheid van verzoekers relaas. Tevens legde verzoeker uiteenlopende verklaringen af, zo vervolgt de commissaris-generaal, over de redenen waarom de Rode Kruis-medewerker G. hem geen bijkomende informatie kon verschaffen. Bovendien komt de door verzoeker geschetste gang van zaken en de wijze van contactname met naqib H., die bij de inlichtingendienst werkte, weinig geloofwaardig over, onder andere omdat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoeker een 'geheime' ontmoeting had gepland met H., op zijn werkplek waarbij een aantal vrienden uitgenodigd waren en waarvan – bij wege van souvenir – een foto werd gemaakt. De commissaris-generaal stipt aan dat redelijkerwijs mag worden verwacht dat H. alles in het werk zou stellen om de geheimhouding te garanderen.

Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de betrokkenheid van verzoeker bij het onderzoek naar het Speicher-incident, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich omwille van dit onderzoek zouden hebben voorgedaan, zo wordt in de beslissing gesteld, met name de bedreigingen die verzoekers collega's kregen, de ontvoering van zijn collega Q. en het feit dat onbekenden bij verzoeker thuis naar hem kwamen vragen. Daarnaast stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen en de ontvoering van Q., die het gevolg zouden zijn van verzoekers betrokkenheid bij het onderzoek.

Wat de verklaring van verzoeker betreft dat er na zijn vertrek nog onbekenden bij hem zouden zijn langsgekomen omwille van zijn werkzaamheden, wordt in de beslissing gesteld dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na zijn vertrek nog zou worden gezocht omwille van zijn activiteiten omdat deze activiteiten zelf ongeloofwaardig werden bevonden.

De commissaris-generaal wijst ook nog op de ongeloofwaardigheid van verzoekers bewering dat er na zijn vertrek onbekenden bij hem thuis zouden zijn langsgekomen en zijn bewering dat hij via facebook een bedreiging zou hebben ontvangen naar aanleiding van de posts die hij op facebook publiceerde en die hij op een usb-stick had gezet. Verzoeker bleek niet te weten van wie de dreiging uitgaat en de commissaris-generaal merkt op dat aan facebook-berichten sowieso geen bewijswaarde kan worden toegedicht omdat niet kan worden nagegaan wie deze heeft geplaatst en met welke intentie deze werden geplaatst. In de beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoeker, op die ene bedreiging na, ooit enige reactie zou hebben gekregen op zijn online-activiteiten of dat in Irak geweten was dat hij kritische posts op facebook plaatste en dat verzoeker zijn account stopzette waardoor zijn risico in geval van terugkeer niet langer actueel is. Het risico dat verzoeker zou lopen omdat hij poëzie schrijft, zo merkt de commissaris-generaal op, is weinig aannemelijk omdat zijn bekendheid in Irak betwistbaar is omdat hij slechts éénmaal deelnam aan een poëziefestival en ontkende ooit in de openbaarheid te zijn getreden met zijn gedichten. Aangaande verzoekers artistieke activiteiten in België wordt in de beslissing aangegeven dat deze geen aanleiding geven tot internationale bescherming omdat nergens uit blijkt dat in Irak geweten is dat verzoeker deze activiteiten ontplooid.

Ingevolge de beweerde verstoting door zijn familie, die in het verzoekschrift van 17 april 2018 wordt vermeld, en de bewering dat verzoekers opvatting over de islam erg is veranderd, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker een aantal mondelinge dreigementen kreeg vanwege zijn vader omwille van zijn afwijkende ideologische standpunten

De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker voorafgaand aan zijn tweede vertrek uit Irak gedurende 2,5 jaar in Diyala heeft gewoond, maar dat hij het grootste deel van zijn leven in Bagdad heeft gewoond waardoor Bagdad als relevante regio van herkomst dient te worden beschouwd. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoeker er is opgegroeid en er na zijn terugkeer in 2012 gedurende 7 maanden bij vrienden heeft verbleven. Gezien het profiel van verzoeker, het feit dat hij in Bagdad over een sociaal netwerk beschikt, dat zijn *nufous* in Bagdad gevestigd is en zijn identiteitsdocumenten aldaar werden uitgereikt, wordt door de commissaris-generaal geoordeeld dat verzoeker als een inwoner van Bagdad dient te worden beschouwd, eerder dan als een ontheemde uit Diyala, waardoor de veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld. In de beslissing wordt op basis van de beschikbare landeninformatie geconcludeerd dat er actueel in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal is ook van oordeel dat verzoeker heeft nagelaten het bewijs te leveren dat hij, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, een verhoogd risico loopt op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.2. Een schending van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve

overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 14 september 2017, nr. X)

2.5.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. X). De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dus dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. X).

2.5.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. X).

2.5.6. In de bestreden beslissing beschouwt de commissaris-generaal Bagdad als regio in functie waarvan verzoekers behoefte aan internationale bescherming dient te worden beoordeeld. In zijn eerste middelonderdeel is verzoeker van oordeel dat deze analyse onjuist is.

2.5.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de door verzoeker geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslagen.

Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet schrijft voor dat *"(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967"*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (cf. RvS 9 januari 2007, nr. X). Luidens het Vluchtelingenverdrag dient de gegronde vrees voor vervolging beoordeeld te worden in functie van het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit.

Artikel 48/4 van de vreemdelingenwet betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Dit wetsartikel bepaalt dat *"(d)e subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling (...) ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst (...) terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...)"*.

De Raad stelt vast dat zowel in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wordt verwezen, als in artikel 48/4, §1, van de vreemdelingenwet enkel het *"land waarvan hij de nationaliteit bezit"* of *"zijn land van herkomst"* worden vermeld en er nergens sprake is van een specifieke regio binnen het land van nationaliteit. Nochtans dient opgemerkt te worden dat in artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt gesteld dat er geen behoefte aan bescherming is indien de asielzoeker in een deel van zijn land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico loopt op ernstige schade, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Uit een samenlezing van de artikelen 48/3 en 48/4 enerzijds, en 48/5, § 3, van de

vreemdelingenwet anderzijds, blijkt dat een regionale beoordeling van de behoefte aan internationale bescherming vanuit juridisch oogpunt geen probleem vormt.

2.5.8. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming op verschillende plaatsen heeft verbleven, dient de relevante regio van herkomst te worden bepaald. Deze 'relevante' regio van herkomst, die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, kan, maar hoeft niet, noodzakelijk te worden gelijkgesteld met de meest recente plaats waar de verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek verbleven heeft, noch met de regio waar hij het langst heeft verbleven. Er dient te worden nagegaan in welke regio hij de meest duurzame bindingen heeft en het sterkst verankerd is. Dit onderzoek vergt een '*factual approach*' (zie onder andere "*EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)-A Judicial Analysis*", december 2014, p. 25; Verzoekschrift, bijlage 2).

2.5.9. Blijkens het administratief dossier verklaarde verzoeker betreffende zijn regio van herkomst dat hij in Baquba in de provincie Diyala geboren is, maar dat hij in Bagdad is opgegroeid, aanvankelijk in Hay al Amin en later in al Greyaat (AD stuk 16, AD Rvv 218 765, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 7). Verzoeker stelde van 1999 tot 2009 in Hay al Amin en van 2009 tot aan zijn eerste vertrek in 2011 in al Greyaat te hebben gewoond (AD stuk 16, AD Rvv 218 765, stuk 30, Verklaring DVZ, 15 december 2011, persoonsgegevens). Verzoeker heeft ook zijn schoolcarrière in Bagdad doorlopen (AD stuk 16, AD Rvv 218 765, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 17). Bij zijn terugkeer in 2012 stelde verzoeker dat zijn vader nog steeds in Bagdad woonde en dat hijzelf gedurende 6 à 7 maanden bij vrienden in al Zayouna en al Karada in Bagdad heeft verbleven en pas midden 2013 naar Diyala is verhuisd (*Ibid.*, p. 7). Verzoekers broer en zus zouden nog steeds in Bagdad wonen (*Ibid.*, p. 8). Uit de overlijdensakte van zijn broer S. blijkt dat deze ook in al Rusafa in Bagdad woonachtig was (AD, stuk 14, Documenten, overlijdensakte broer; AD stuk 16, AD Rvv 218 765, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 20). Enkel de jongere halfbroers van verzoeker zouden in Diyala wonen (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 6). De identiteitsdocumenten die verzoeker neerlegde (nationaliteitsbewijs, paspoort) blijken ook allemaal in Bagdad te zijn afgeleverd (AD, stuk 14, Documenten, Nationaliteitsbewijs, paspoort), en zijn vrienden woonden er, waardoor verzoeker tijdens de periode dat hij in Diyala verbleef meerdere keren naar Bagdad terugkeerde (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 9).

2.5.10. Verzoeker tracht in zijn middel op basis van een selectieve lezing van de gegevens van het administratief dossier te doen geloven dat Diyala als regio van herkomst dient te worden aanzien en dat Bagdad hoogstens als een intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd, hetgeen de bewijslast in hoofdte van de verwerende partij zou verhogen. Verzoeker heeft echter minstens een 12-tal jaren in Bagdad verbleven, terwijl hij destijds slechts een zestal jaar als jong kind in Diyala heeft gewoond en gedurende minder dan drie jaar na zijn terugkeer, met name van 2013 tot begin 2016. Verzoeker lijkt niet te kunnen worden gevolgd waar hij wil doen geloven dat hij langer in Diyala dan in Bagdad zou hebben gewoond. Daargelaten de vraag of verzoeker op zelfstandige wijze in Bagdad heeft gewoond, lijken de bindingen van verzoeker in Bagdad veel duurzamer dan deze in Diyala.

Bijgevolg dient Bagdad als verzoekers regio van herkomst te worden gekwalificeerd. Het betoog van verzoeker over het onderzoek naar het redelijk karakter van de regio Bagdad als voorgesteld intern vestigingsalternatief is weinig dienstig. Uit de enkele zinsnede in de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat "*u een gezonde jonge man bent van beroepsleeftijd en u (...) geenszins aan(toont) waarom het voor u niet mogelijk zou zijn in Bagdad een leven op te bouwen*" kan niet worden besloten dat Bagdad door de verwerende partij als een intern vestigingsalternatief wordt aanzien.

De Raad besluit dat de schending van artikel 48/5, §3, van de vreemdelingenwet en artikel 8 van de richtlijn 2011/95/EU niet dienstig wordt aangevoerd. Hetzelfde geldt voor de informatie die dienaangaande als bijlagen bij het verzoekschrift wordt gevoegd (Verzoekschrift, bijlagen 3-6) en de door de verwerende partij bijgebrachte nota over terugkeer en interne hervestiging (AD, stuk 15, Landeninformatie *UK Home Office Country Policy and Information Note: Iraq: Return / Internal relocation* van september 2017).

Op basis van een analyse van de beschikbare gegevens stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon concluderen dat in hoofdte van verzoeker Bagdad als relevante regio van herkomst en dus als ijkpunt dient te worden beschouwd om zijn behoefte aan internationale bescherming te beoordelen.

2.5.11. Aangaande zijn asielmotieven stelde verzoeker uitdrukkelijk dat het verzoek om internationale bescherming van 7 maart 2016 *“geen verband hield met de feiten die ik heb aangehaald tijdens mijn eerste asielaanvraag”* (AD, stuk 16, AD RvV X, stuk 27, Verklaring meervoudige aanvraag 10 maart 2016, motieven).

Verzoeker verklaarde in het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming te vrezen vermoord te worden door de maffia in Bagdad omdat hij bezig was met een onderzoek naar geheime gevangenschappen (*Ibid.*). Hij stelde hoofdverantwoordelijke te zijn van het onderzoek naar het lot van de vermisten na het zogeheten Speicher-incident (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 11).

2.5.12. Het relaas van verzoeker, dat nauw verbonden is met zijn professionele activiteiten, wordt niet aannemelijk geacht omdat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan aanbrengen van zijn activiteiten als (onderzoeks-)journalist. Hij maakte gewag van een onderzoek naar het Speicher-incident, maar bleek niet bij machte enig begin van concreet bewijs aan te brengen over dit onderzoek (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om dit determinerend motief van de beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Dit motief volstaat evenwel in beginsel om te besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet kan worden weerhouden.

2.5.13. Vanaf een tweede middelonderdeel gaat verzoeker in op de reden waarom hij naar zijn oordeel wél in aanmerking komt voor internationale bescherming.

2.5.14. Verzoeker belicht in de eerste plaats zijn voorgehouden afwijkende religieuze profiel. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker zijn voorgehouden afwijkende religieuze opvatting nooit uitdrukkelijk als asielmotief naar voor heeft geschoven. Bovendien blijkt niet dat dat zijn opvattingen over religie ooit aanleiding zouden hebben gegeven tot concrete vervolgingsfeiten.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uit een gemengd sjiitische-soennitische familie komt, maar dat hij thans door zijn vader als een ongelovige wordt beschouwd omdat zijn mening over religie is gewijzigd, hetgeen hijzelf als een ‘teleurstellende’ (*sic*) religieuze opinie omschrijft (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 18; p. 26). Dit zou aanleiding gegeven hebben tot meningsverschillen met zijn vader (*Ibid.*, p. 26). Na zijn terugkeer heeft hij nog wel deelgenomen aan religieuze feesten, zowel soennitische als sjiitische en christelijke, zo verklaarde verzoeker, maar dan *“als mens”* (*Ibid.*, p. 28). Verzoeker verklaarde dat zijn vader gedreigd had met hem buiten te zetten, maar dat er nooit geweld is gebruikt (AD, stuk 16, AD RvV X, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 11 mei 2017, p. 3).

In zijn middel tracht verzoeker te doen geloven dat hij als afvallige van de islam zal worden beschouwd, maar dit kan geenszins uit verzoekers verklaringen worden opgemaakt.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij formeel afstand zou hebben genomen van de islam of zich zou hebben bekeerd tot een andere godsdienst. De door verzoeker bijgebrachte informatie over religieuze minderheden in Irak, bekering en de situatie van christenen (Verzoekschrift bijlagen 7-9) kan niet op zijn persoonlijke situatie worden betrokken. Zijn bewering dat hij een afvallige is van de islam vindt nergens steun. Zelfs bij een prospectieve beoordeling, zoals bepleit in het document van het voormalige ‘BCHV’ dat verzoeker in zijn middel citeert, kan niet aannemelijk worden geacht dat verzoeker, louter omwille van zijn relatief onverschillige houding ten aanzien van religie, een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

2.5.15. Vervolgens gaat verzoeker in zijn middel in op zijn voorgehouden activistische profiel, waarbij hij achtereenvolgens zijn professionele activiteiten belicht en zijn uitlatingen op sociale media.

Betreffende zijn tewerkstelling gaf verzoeker blijkens de gegevens van het administratief dossier aan dat hij eerst gedurende 4 maanden bij al Baghdadia had gewerkt als fotograaf/cameraman (AD, stuk 16, AD RvV X, stuk 12, gehoorverslag CGVS I, 11 mei 2017, p. 15) en daarna tot aan zijn vertrek bij al Yaqeen waar hij zich bezighield met de montage van videostukken (*Ibid.*, p. 17). Toen hij bij al Baghdadia werkte, zou hij verslagen hebben gemaakt over aanslagen die plaatsvonden in Beni Saad (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 6, gehoorverslag CGVS II 25 januari 2018, p. 14-15). Verzoeker bleek evenwel slechts één aanslag uit 2014 te kunnen vermelden en kon zich niets anders meer herinneren (*Ibid.*). Achteraf zou hij bij al

Yaqeen nieuwsberichten hebben geredigeerd (*Ibid.*, p. 19). In juli 2014 zou verzoeker zijn uitgestuurd om als onderzoeksjournalist het Speicher-incident te onderzoeken (*Ibid.*, p. 22) terwijl hij geen journalistieke ervaring had. Blijkbaar werd naar aanleiding van het onderzoek naar het Speicher-incident nooit een rapport opgemaakt (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 25).

Terloops merkt de Raad op dat de door verzoeker neergelegde badge van al Baghdadia vermeldt dat hij als “*correspondent*” gewerkt zou hebben, wat niet overeenstemt met zijn verklaringen waar hij stelde als fotograaf/cameraman actief te zijn geweest (AD, stuk 14, Documenten, badge al Baghdadia News). Daarnaast stipt de Raad aan dat de neergelegde badge van *Yaqeen Agency News* opvallende spelfouten in het Engels bevat die aan de authenticiteit ervan doen twijfelen (AD, stuk 14, Documenten, Badge al Yaqeen News).

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoeker niet in staat bleek enige publicatie voor te leggen die een bewijs vormt van het feit dat hij in Irak daadwerkelijk een journalistieke activiteit heeft uitgeoefend die enige visibiliteit had (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 6, gehoorverslag CGVS II 25 januari 2018, p. 5). Het gegeven dat het nieuwsagentschap al Yaqeen op een bepaald moment zou zijn overgenomen door een gewapende groepering (Verzoekschrift, bijlagen 10-12), vormt, los van de vraag of deze overname werkelijk plaatsvond, geen afdoende rechtvaardiging voor het totale ontbreken van elk begin van bewijs van journalistieke output die verzoeker zou hebben gerealiseerd gedurende zijn verblijf in Irak tussen eind 2012 en begin 2016. Verzoeker citeert in zijn middel artikel 4.5 van de richtlijn 2011/95/EU betreffende de het voordeel van de twijfel dat is omgezet in artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet worden bijgetreden dat hij voldaan heeft aan de cumulatieve voorwaarden uit dit wetsartikel waardoor hij het voordeel van de twijfel niet kan genieten.

Het geheel van de vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, doen twijfels rijzen betreffende het voorgehouden gewichtige karakter van verzoekers professionele activiteiten. Verzoeker maakt zijn profiel als (onderzoeks-)journalist niet aannemelijk waardoor de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dat verzoeker hieraan koppelt, evenmin geloofwaardig kan worden geacht. Het gegeven dat verzoeker destijds bepaalde functies heeft vervuld bij nieuwsagentschappen en mediabedrijven die een eerder beperkte zichtbaarheid hadden, wordt niet betwist. Verzoekers kritiek dat het administratief dossier geen informatie bevat over activisten, journalisten of artiesten in Irak zou slechts gefundeerd zijn indien hij aannemelijk zou maken dat hij omwille van zijn journalistieke of artistieke activiteiten of zijn uitingen op sociale media en activisme een specifiek profiel zou hebben dat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging of ernstige schade, hetgeen niet het geval is.

Verzoeker legde op 25 januari 2018 een dreigbericht voor van 8 juni 2017 dat volgens hem te maken heeft met zijn publicaties op facebook over politiek (AD, stuk 14, Documenten, bedreiging facebook 25/01/2018; AD stuk 16, AD RvV X, stuk 6, gehoorverslag CGVS II 25 januari 2018, p. 5; Verzoekschrift, bijlage 13 en 14; Aanvullende nota, bijlage 1). De Raad stelt evenwel vast dat uit de (vrije) vertaling helemaal niet kan worden opgemaakt dat er een link zou bestaan met de activiteiten van verzoeker op sociale media. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij de ernst van deze bedreiging zelf sterk relativeerde door te stellen “*dat het gewoon een willekeurig bericht was*” (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 6, gehoorverslag CGVS II 25 januari 2018, p. 4). Blijkbaar werd het element vooral op advies van zijn raadvrouw aangebracht, waardoor dit element niet kan volstaan om een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk te achten.

De filmpjes die verzoeker op vraag van zijn raadvrouw aan het Commissariaat-generaal overmaakte, betroffen allemaal activiteiten die hij ontplooid gedurende zijn verblijf in België (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 6, gehoorverslag CGVS II 25 januari 2018, p. 6) en ook de facebook-posts, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 13), dateren van toen verzoeker reeds in België verbleef. Het gegeven dat verzoeker een ongeldige stem heeft uitgebracht op de Iraakse vertegenwoordiging in Brussel (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 14-15) en het gegeven dat hij in België manifestaties zou hebben georganiseerd (Verzoekschrift, bijlage 28; Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 2-4), betekenen niet dat verzoeker op deze gronden vervolging of ernstige schade riskeert bij een terugkeer naar Irak. Het komt aan verzoeker toe aannemelijk te maken dat deze activiteiten in België hem onder de negatieve aandacht zouden brengen van de autoriteiten in zijn land van herkomst.

2.5.16. In een derde middelonderdeel bespreekt verzoeker zijn voorgehouden profiel van artiest. Uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat verzoeker “*als regisseur*” fungeerde in een reportage, waarin hij zelf niet voorkomt, die een solidariteitsactie in Brussel ‘coverde’ naar aanleiding van

een aanslag in al Karada in Bagdad (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 12-14; AD, stuk 14, Documenten, 2 usb sticks), waarvan een fragment van anderhalve minuut, dat van youtube werd gehaald, door twee zenders zou zijn uitgezonden. Verzoeker zou blijkbaar via het opvangcentrum waar hij verbleef een drietal keer geacteerd hebben in toneelstukken en zou bezig zijn aan scenario's voor films (*Ibid.*, p. 16-17). Uit zijn aanvullende nota blijkt dat hij de Open Design Course volgde aan de Gentse Academie (Aanvullende nota, bijlage 5). Verzoeker betoogt dat hij door deze activiteiten zou voldoen aan het risicoprofiel, zoals bedoeld in de UNHCR-*Eligibility Guidelines* van 2012, maar de Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat de artistieke activiteiten van verzoeker dermate beperkt zijn dat zij geen aanleiding lijken te zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeker houdt van poëzie en zou al gedichten hebben geschreven, maar er dient te worden aangestipt dat hij hiermee nooit in de openbaarheid is getreden zodat verzoekers poëzie of kritische uitingen eigenlijk door derden niet kunnen worden gelezen omdat er nooit iets werd gepubliceerd, en dat zelfs zijn familieleden, die dit mogelijk als 'haram' zouden beschouwen, hiermee niet in aanraking komen omdat zij niet actief zijn op facebook (AD, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, 13 juni 2018, p. 32).

Verzoeker citeert in zijn middel een arrest van de Raad uit 2012 waarbij een hoogopgeleide beroepsmuzikant als vluchteling werd erkend en een vernietigingsarrest uit 2016 waarbij landeninformatie over de situatie van kunstenaars in het sjiiitische zuiden van Irak noodzakelijk wordt geacht. De Raad stipt aan dat een verwijzing naar een arrest weinig dienstig is, aangezien rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien maakt verzoeker niet aannemelijk dat zijn situatie zou kunnen worden gelijkgesteld met deze van de verzoekers om internationale bescherming die in de aangehaalde arresten aan bod komen.

Waar verzoeker betoogt dat hij als artiest dient te worden beschouwd als deel uitmakend van een bepaalde sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d), van de vreemdelingenwet, dient te worden aangestipt dat het aan verzoeker toekomt aan te tonen dat zijn artistieke profiel een aangeboren kenmerk of een gemeenschappelijke uitmaakt die niet gewijzigd kan worden en die voor zijn identiteit of morele integriteit dermate fundamenteel is dat van hem niet mag worden geëist dat hij dit zou opgeven, en die in zijn land van herkomst als afwijkend beschouwd worden (zie *"EASO Guidance on Membership of a Particular Social Group"*, maart 2020). Verzoeker kan op basis van wat voorafgaat bezwaarlijk voorhouden een zichtbaar artistiek profiel te hebben, waardoor hij deel zou uitmaken van een sociale groep. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn 'artistieke' activiteiten aanleiding zouden geven tot vervolging of ernstige schade.

2.5.17. Waar verzoeker tenslotte een cumulatieve risicoanalyse bepleit door te stellen dat hij *"een afvallige moslim, cameraman, journalist, documentairemaker, poëet, regisseur en acteur, bovendien een gepubliceerde burgeractivist"*, dient te worden aangestipt dat de afzonderlijke elementen wel degelijk voldoende geloofwaardig en zwaarwichtig moeten zijn alvorens deze 'cumulatief' aanleiding kunnen geven tot de conclusie dat verzoeker *"in combinatie met de nog steeds erg problematische veiligheidssituatie in Bagdad"* een verhoogd risico loopt op vervolging. *In casu* werden de verschillende elementen uit verzoekers profiel onvoldoende aannemelijk geacht waardoor verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend. Bijgevolg zijn de gegevens die verzoeker als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, die betrekking hebben op de mensenrechtensituatie in Irak van personen met een bepaald profiel, weinig dienstig voor de beoordeling van verzoekers individuele situatie (Verzoekschrift, bijlagen 15-27; Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 19-22).

2.5.18. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 bepaalt het volgende:

“§ 1.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling is nagenoeg identiek aan de vorm van ernstige schade die wordt bedoeld in artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Gelet op het ongeloofwaardig geachte profiel van verzoeker als (onderzoeks-)journalist, activist of artiest, omwille van het gebrek aan journalistieke, artistieke of activistische output die in de openbaarheid is gekomen, slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat hij op grond van zijn activiteiten gedurende de periode waarin hij naar Irak was teruggekeerd in aanmerking zou komen voor de erkenning als vluchteling. Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid kan verzoeker zich ook niet langer steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.19. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet dient te worden gewezen op de beschikbare landeninformatie die door de verwerende partij werd aangebracht middels haar aanvullende nota van maart 2019 (Aanvullende nota CGVS, 4 november 2019), waarin op basis van de *"EASO Country of Origin Report Iraq: Security Situation"* van maart 2019 het volgende wordt gesteld:

"Op 9 december 2017 verkondigde de toenmalige eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat ISIL zijn activiteiten in Bagdad in 2018 teruggeschroefd heeft. ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, legeren milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het gros van het geweld dat er in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. . De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de Iraq Security Forces en onder de paraplu van de Popular Mobilization Units (PMU) werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden

meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMUtroepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwikkeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.”

Uit de beschikbare informatie dient te worden besloten dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet, zoals bedoeld in de eerste hypothese uit het arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009 (GK), nr. C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, §35). Uit de COI Focus van 26 maart 2018 die verzoeker in zijn middel aanhaalt, kan niet worden geconcludeerd dat er actueel in Bagdad zo'n uitzonderlijke situatie bestaat.

In zijn aanvullende nota gaat verzoeker op zijn beurt in op de veiligheidssituatie in Bagdad in de herfst van 2019. Aan zijn aanvullende nota voegt verzoeker landeninformatie toe over de anti-regeringsbetogingen die worden gehouden in Bagdad (Aanvullende nota verzoeker 20 november 2019, bijlagen 6-18). De Raad merkt op dat het geweld in het kader van deze betogingen gerichte overheidsrepressie betreft tegen de betogers en niet kan worden aanzien als willekeurig oorlogsgeweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker de veiligheidssituatie in Bagdad belicht middels de recente landeninformatie, die hij in zijn aanvullende nota aanhaalt (Aanvullende nota verzoeker, bijlagen 19-22), besluit de Raad dat er sprake is van socio-economische moeilijkheden en dat het geweld in Bagdad hoofdzakelijk de vorm aanneemt van gericht geweld. Deze bronnen laten echter niet toe te besluiten dat er in Bagdad een situatie van willekeurig geweld heerst die dermate ernstig is dat er voor elke burger een reëel risico zou bestaan op ernstige schade.

In zijn middel wijst verzoeker op het bestaan van “*persoonlijke omstandigheden*” die te maken zouden hebben met zijn hoedanigheid van afvallige moslim, cameraman, journalist, documentairemaker, dichter, regisseur en acteur. De Raad wijst erop dat deze elementen, indien ze voldoende zwaarwichtig zouden worden bevonden, aanleiding zouden kunnen geven tot meer gerichte vormen van geweld, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet. Verzoekers profiel dat gekoppeld is aan zijn religieuze, professionele of artistieke activiteiten, kan echter niet als “*persoonlijke omstandigheden*” worden aanzien die in zijn hoofd het risico op slachtofferschap van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld zou verhogen. Deze “*persoonlijke omstandigheden*” kunnen, bijvoorbeeld, slaan op een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precarie socio-economische situatie die tot gevolg heeft dat verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurige geweld (cf. RvV 20 november 2017, nr. X AV).

De Raad merkt op dat enkel verzoekers mentale gezondheid een factor kan zijn die als “*persoonlijke omstandigheid*” weerhouden zou kunnen worden. Verzoeker gaf evenwel zelf te kennen dat zijn psychologische problemen geen impact hebben op zijn asielrelaas en zijn situatie (AD stuk 16, AD RvV X, stuk 12, gehoorverslag CGVS I 11 mei 2017, p. 8), waardoor dit geen element vormt dat in hoofd van verzoeker een verhoogd risico op slachtofferschap oplevert van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.20. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/2 tot en met 48/6 van de vreemdelingenwet. Verzoeker heeft evenmin een schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3 en/of 13 van het EVRM, noch van de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU. De bestreden beslissing berust op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de

commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids-, het zorgvuldigheidsbeginsel en/of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN